

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

büyüklerle feminist masallar

SUNITI NAMJOSHI

büyüklerle feminist masallar

SUNITI NAMJOSHI

ÇEVİRİ: EBRU AK

güldenya
YAYINLARI

MASAL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

büyüklerle feminist masallar

SUNITI NAMJOSHI

ÇEVİRİ: EBRU AK

Sumiti Namjoshi Hindistan, Mumbai'da 1941'de dünyaya gelen Sumiti Namjoshi şair, masalcı ve akademisyendir. Birçok romanı ve çocuk kitabı da bulunan Namjoshi, 1972-1987 yılları arasında Toronto Üniversitesi İngilizce bölümünde çalıştı. Halen İngiltere'de yaşıyor. Eserleri birçok dile çevrildi.

BÜYÜKLERE FEMİNİST MASALLAR

SUMITI NAMJOSHI

ÇEVİRİ: EBRU AK

BÜYÜKLERE FEMİNİST MASALLAR

SUMITI NAMJOSHI

© Güldünya Yayınları 2019

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yasal izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Baskı Haziran 2019, İstanbul

ISBN 978-605-69442-0-8

Çeviri: Ebru Ak

Yayına hazırlayan: Mine Şirin

Son okuma: Mine Şirin

Kapak ve kitap tasarımı: Mine Özalp

Baskı: Ceylan Matbaası

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Baha İş Merkezi

No: 87/317/18/19 - Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 23352

güldünya
YAYINLARI

Güldünya Yayınları

Kadın Kültür ve İletişim Vakfı İktisadi İşletmesi

Katip Mustafa Çelebi Mahallesi,

Tel Sokak, No: 20 D: 3 - Beyoğlu / İstanbul

www.guldunyayayinlari.com

editor@guldunyayayinlari.com

Sertifika No: 30339

İÇİNDEKİLER

Panchatantra'dan	7	Devekuşları	73
Anamnez (Hasta Geçmişi)	9	Ay Işıldadığında	75
Orman Perisi	11	Perseus ve Andromeda	77
Prenses	13	Sakin Bir Yaşam	79
Koşucu	15	Heykeltıraş	81
Kıssadan Hisse	17	Balıkçı Köyünün Tarihi	83
Dişi Antropoit	19	Mücevher	85
Dikenli Gül	21	Rol Model	87
Rozetli Lezbiyen ve Halaları	23	Yorum	89
Mutlu Son	25	Bunu Yapan Dişi Kurbağa	
Çirkin Olan	27	Çıldırılmış Olmalı	91
Küçük Prens	29	Balıkçının Karısı ya da	
Kuş Kadın	31	Aptal Feminist	93
Dişi Kuğu	33	Borç	95
Nefret Uyandıran Kadın	35	Canlı Yayında	97
Kısa Boylu İnsanın İtirafı	37	Örümcekler Hakkında	99
Ahlak Dersi	39	Bir Dahaki Sefere	101
Olağanüstü Canavar	41	Sabır	103
Fahişe ve Türevleri	43	Yeşil Cariyeler	105
Kar Beyaz Kısra	45	İlkel İnsan	107
Maymun ve Timsahlar	47	Erkeğin Odası	109
Kadın Dev	49	Tanrıçanın Zarafeti	111
Efsane	51	Pelerin	113
Deniz kızları	53	Yaban Tavşanı ve	
Kan	55	Kaplumbağa	115
İki Erkek Kardeşin Öyküsü	57	Uyumsuz	117
Tannılar	59	Adrienne Rich İçin	119
Yılan ve Firavun Faresi	61	Mantık	121
Bilginin Sırrı	63	Tilki ile Leylek	123
Üç Ayı	65	Öldüren Özellik	125
Harika Cadı	67	Kediler ve Çanlar	127
Şehrazad	69	Elderha Katilleri	129
Timsah	71	Özgürleşme	131

İstiridye Çocuk	133	Oyuncak Bebek	173
Tek Gözlü Maymunun		Amazon	175
Yeni Maceraları	135	Agulayan Kuş	177
Arkadaşlar	137	Plankton	179
Derbyshire Balığı	139	Lakayt Aşık	181
Şikâyet	141	Kumsalda Yaşayan Kadın	183
Kurtarılmış	143	Herhangi Bir Dişi Hayvan	
Çeyiz	145	(Dişi Domuz)	185
İşin Uzmanları	147	Kertenkele Günlükleri	187
Ne Olduğunu Görüyorum	149	Peki Sonra Ne Oldu?	189
Kalp Kadın	151	Cisim	191
Ormanda	153	Vaftiz Töreni	193
Erkek Yiyen Memeli	155	Karla ve Tanrıların Anası	
Fare ve Aslan	157	Aditi İçin	195
Anasının Kızı Olmayan	159	Kızıl Tilki ve Beyaz Kuğu	197
Yön Tabelası	161	Gelincikler Üzerinde	
En Şanslı Üçüncü	163	Dinlenen Kedi	199
Bülbül	165	Baykuş	201
Svayamvara	167	Kirpilerin Öğrenme Azmi	203
Masal	169	Mavi Keçi	205
Abece	171		

PANCHATANTRA'DAN(*)

utsal Benares şehrinde nehir kıyısında yürüyüşler yapan, yürürken de yanmış cesetlerden kalanları yiyerek karınlarını doyurmaya çalışan kargaları izleyen bir brahma rahibi yaşamış.

Rahip “Fakirim fakat ben bir brahmanım, erkek çocuğum olmasa da tam bir erkeğim” diyerek kendi kendini teselli edermiş.

Yürürken aklından şu düşünceler geçmekteymiş: “Tapınağa dönmeliyim ve Tanrı Vişnu’ya bana bir erkek çocuk bahsetmesi için dua etmeliyim.” Ayakları onu doğruca tapınağa götürmüştü. Tanrı Vişnu onun arzusuna kulak vermiş fakat siz deyin dalgınlıktan, ben diyeyim anlayamayacağımız bir nedenden, Vişnu ona bir kız çocuğu lütfetmiş.

Çocuk belirli bir yaşa geldiğinde rahip kızını yanına çağırarak ve “Ben bir brahmanım, sen de benim kızımsın. Bir oğlum olmasını ummuştum fakat önemli değil. Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim ve gereken mertebeye ulaştığında sen de düşünce âlemlerine dalabilecek ve hayatını ‘gerçek kılavuzu’ aramaya adayacaksın” demiş.

Panchatantra: Sanskritçe yazılmış bir fabl kitabıdır. Ezop’un aksine içinde brahmanlar ve canavarlar vardır.

(*) Hindistan’ın dünya edebiyatına kazandırdığı en önemli eserlerdendir.

Beş ciltten oluşan büyük bir fabl ve masal kitabıdır. —ç.n.

O sıradan bir kadın olsa da bir brahmanmış, bu nedenle kolay ve çabuk öğrenmiş ve babasıyla uzun uzun meditasyonlar yapmış, birlikte derin düşüncelere dalmışlar. Bir gün Tanrı Vişnu çıkagelmiş, brahman onu görünce kendini tutamamış ve Vişnu'ya "Senden bir erkek çocuk istemiştin" deyivermiş. Bunu duyan Vişnu "Çok güzel. Bir dahaki sefere" diyerek oradan ayrılmış.

Brahman yeniden bedene büründüğünde dünyaya kadın olarak gelmiş ve sekiz erkek çocuk doğurmuş. Tanrı Vişnu kadına "Ne istiyorsun" diye sorduğunda kadın "İnsan yerine konulmak istiyorum. Sadece insan olmak istiyorum" demiş.

Oysa bu öyle kolay değilmiş, tanrı bunu düşünmüş taşınmış, çerçeveler çizmiş ve bu iş için görevliler tayin etmiş.

ANAMNEZ(*)

Kırmızı başlıklı kız, kadın, masal ormanı

Olaydan sonra travma geçiren kırmızı başlıklı kız anlatıyor. Hastanın ilk şikâyeti, ölenin kurt olmamasıdır. Kurt bildiğimiz kurt değildir, ormancıdır aslında kurt olan. Ormancının orada bulunma nedeni bilinmiyor. Ormancı, kırmızı başlıklı kızın annesine oraya nasıl geldiğini açıklar. Kadın mutsuzdur, ormancının lüzumundan fazla iyi bir insan olduğunu düşünür. Büyükanne bir ihtimal yaşlılık sebebiyle ölünce, kurt anneye evlenir. Kırmızı başlıklı kız çocuk olmasına rağmen mutsuzdur. Belki de yeni hayata alışmakta zorlanıyordur. Annesi onu psikiyatra götürür. Psikiyatr bütün kurtların iyi ve nazik olduğunu söyler. Kırmızı başlıklı kız, bunu sorgulamadan kabullenir. Kurt olmak iyidir ve kurtlar iyiye annesi de bir kurttur. Hatta kendisi, psikiyatr ve ormancı da kurttur. Hepsinin iyi olması gerekmektedir fakat anne, psikiyatr ve ormancı hep ve çok öfkeli.

(*) Hasta Geçmişi.

ORMAN PERİSİ

Apollon Daphne'nin peşine düşer Daphne kaçır. Kovalamacanın sonunda Daphne yemyeşil bir defne ağacına dönüşür. Bunun anlamı nedir? “Hain kadınların sonu böyle olur” mu demektir yoksa?

Daphne “Evet” der, “EVET, Evet, Evet!!!” Apollon önce zevkten dört köşe olur fakat sonra bundan sıkılır. İşler tersine döner, bu kez de Daphne onun peşine düşer. Aslında bu pek de kurallara uygun değildir. Daphne değişmekte olduğunu içten içe bilmektedir. Bu bir döngüdür ve sevindiricidir. Bir sonraki aşamada neye dönüşmüştür? Tahmin etmek isteyen var mı aranızda? Yine yeşildir ve defnedir. Yeşil bir defne ağacıdır dönüştüğü. Peki, bunun anlamı nedir?

Ağaçlar susar, hep suskundurlar.

G enç kızın gerçek bir prenses olduğu herkese gösterilecekti. Tüm malzeme bir araya getirildi: Kuştüyünden yapılmış yedi ayrı kalın yorgan, kocaman bir yatak ve yedi yorganın altına gizlenmiş bir bezelye tanesi. Yataklar üst üste serildi ve prenses yatağına uzandı fakat bezelye tanesi yüzünden uyuyamadı. Bezelye tanesini hemen yatağın içinden aldılar, kral ve kraliçe kızlarını kucakladı.

Çok güzel ve alımlı bu prensesin öyle hassas bir kalbi vardı ki sarayda ağlayan birini görse prenses de onunla birlikte kederlenirdi. Bu nedenle sarayda ağlamak yasaktı. Herhangi biri yaralansa ya da hastalansa onu yatağına götürür ve haftalarca o insanla birlikte ızdırap çekerdi. Kısacası, sarayda kimsenin hastalanmasına ya da incinmesine izin yoktu. Hastalık prensesi de hastalandırır, üzüntü üzerdi; azıcık da olsa çirkin olan hiçbir şeye tahammülü yoktu. Sadece güzel, bakımlı ve sağlıklı insanlar saraya kabul edilir ve onunla görüştürülürdü. Kral babası kraliçe annesi onun için ellerinden geleni yaptılar, şehirde yaşayan tüm insanlar ondan gururla bahsetti, ne de olsa o gerçek bir prenesti.

Sonra sonra ortaya çıktı ki prensesin teni her şeye alerjik reaksiyon göstermekteydi. Pamuk kalın, ipek ağırdı. Kral careyi vergileri artırmakta buldu. İnsanlar ip eğirtmek ve iplerden kumaşlar dokumak için daha çok çalışıp daha çok yoruldu ama hiçbir işe yaramadı. Prensес üşütüp soğuk algınlığından öldü.

Neden üç elma? Sert, sulu, kırmızı, sarı ne fark eder? Attika'nın Atina ve çevresinin en hızlı koşan kadını, birden bire ortaya çıkan üç elmayı kaybetmemek için mi şike yapmıştır? Sebebi ne olursa olsun ciddiye alınmaz çünkü elmalar aslında semboliktir. Üç elmadan biri zenginliği temsil eder. Fakat o zaten bir prenestir. İkinci elma güzelliğin sembolüdür. Fakat ona zaten güzel derler. Sonuncu elma da sağlığı temsil eder. Atlet olup da sağlıklı olmaması mümkün müdür? Değildir. Aklını karıştırıp yarışı kaybettiren elmalar nereden çıkmıştır?

Romalı Ovidius'un *Dönüşümler*^(*) adlı eserine bakmanız, masalı anlamınıza yardım eder.

Belki bu plan, Atalanta^(**) yerine bir erkek çocuğu olmasını arzulayan babasına aittir. Belki de onunla evlenmek isteyen erkekler yapmıştır bunu. Sabırları tükenmek üzeredir, içlerinde saldırgan tavırlar sergileyenler bile olmuştur. Koşu yarışında onu geçebilen biri mutlaka olmalıdır. Sağduyularıyla düşünürler ve bir çare bulurlar.

(*) Eser, Yunan mitolojisinde yıldıza, dağa, dereye, çeşmeye, kayaya, çiçeğe, ağaca, böceğe, kuşa dönüşen mitolojik varlıkların bu dönüşümlerinin bağlı olduğu olayları ve geçirdikleri evrimi anlatır.

(**) Yunan mitolojisinde, Atalanta, avcılığa ve atletizme yatkınlığıyla bilinen bir bakiredir.

“Senin bir kocaya ihtiyacın yok Atalanta... Fakat evlilikten kaçamayacaksın, yaşamına devam ederken bir bakacaksın ki kendi benini kaybetmişsin.”

Atalanta işte böyle kandırılmıştı, üç elmayı koparmak amacıyla durduğu anda oyuna getirilmişti.

Kralın çırılçıplak sokağa çıktığını ve ona kimselerin gerçeği söylemediğini gören küçük bir kız koşarak evine gitmiş.

Sessizce soyunup annesine “Bak anne, ben bir kralım” demiş. Annesi de ezbere bildiklerini tekrarlamış:

“Aptal olma tatlım. Sadece erkek çocuklar gelecekteki krallar olabilirler. Küçük kızların yapması gerekense o krallarla evlenmek, evlendikten sonra da her konuda dillerini tutmayı başarmaktır. Özellikle de kralın kıyafetleri hakkında konuşmamalıdır.”

DİŞİ ANTROPOİT

Çok eski çağlarda erkekler kendi kendilerini çoğaltmanın yolunu bulmuşlardı, çocuk erkeğin başından doğuyordu. Bu neslin çocukları yakışıklı koşucular, soylu savaşçılar oluyordu. Yiyen içen avlanan bu erkek çocuklar, çok da akıllılardı. Günlerden bir gün insana çok benzeyen yeni bir canlı türüyle tanıştılar. Bu türe ait olan canlılar insana benzemesine benziyordu fakat onlardan daha alt bir sınıfa mensuptular. Bu yaratıkları egemenlikleri altına aldılar ve onları köleleştirip çocuk doğurma, çocuk bakma, gündelik işleri yapma gibi zekâ gerektirmeyen basit işlerden sorumlu tuttular. Bazılarını da özel zevkleri için safkan atlar gibi yetiştirdiler. Gerektiği gibi koşullandıkları takdirde köleler yumuşak başlıydılar ve sahiplerine müthiş bir sadakatile bağlıydılar. Bu türün ehlileştirilmesinden sonra erkeklerin medeniyeti süratle ilerleme kaydetti ve hâlâ da tozu dumana katarak ilerliyor.

Erkek kardeşine geleceğın kralı gözüyle bakılan bir prenses varmış. Saray, prensesin biraz tuhaf olduğu, kadına benzemediğı ve erkek kıyafetleri giydiğı yönündeki dedikodularla çalkalanıyormuş. Erkek kıyafetleri giymenin çılgınlık ve aptallık olduğı düşüncesi eski çağlardan beri kulaklarda yankılanır zaten. Prensес kral olamayacağını anlayınca erkek kardeşini düelloya davet etmiş. Kavganın sonunda prenses yenilmiş. Bu masalın bazı varyasyonlarında erkek kardeşin prensesin başını kestiğı bile söylenir. Bazılarında ise kral adayı erkek kardeş, galibiyetinden sonra histerik kahkahalarla gülmüş ve kız kardeşini tavan arasındaki odaya kapatmıştır. Odadaki kader çarkını çevire çevire yüz yıl yaşadığını ve öldüğünü anlatanlar da vardır.

Sakın ola anlatılan masalı *Günahkâr Prensесin Öyküsü* diye adlandırmayın. Prensесin adı sanı yoktur. Belki de sırf bu yüzden masal size hiç bildik gelmemiştir, kim bilir?

Evet, sonuca gelelim; prensesin erkekleri değil de kadınları cazip bulan ve onlardan hoşlanan bir de kız kardeşi varmış. İşte bu kız kardeş tavan arasındaki odaya tırmanmış, prenses hâlâ uyuyormuş. Sonrasında odaya gelenler ne görsünler: Odada kimsecikler yokmuş.

ROZETLİ LEZBİYEN VE HALALARI

Bir zamanlar fare delikleriyle ve labirentlerle dolu bir şehirde, aynı evde yirmi beş yıl birlikte yaşamış iki kız kardeşin masalıdır bu. Fakir ama saygın olan bu kadınların, kendi küçük çevrelerinde bir ağırlıkları da varmış. Günlerden bir cuma yeğenleri ziyaretlerine gelmiş ve hep birlikte akşam yemeği yemişler. Kız hiç makyaj yapmamış -buna kimsenin itirazı olamaz- üstelik üniversite eğitimi de almış. Zaten halaları eğitimin önemli olduğunda hemfikirilmiş. Genç kızın kıyafetinde alışılmamış sloganlar yazılı pek çok rozet varmış: “Gay’lerin Özgürleşmesi Bizim Özgürleşmemizdir”. “Lezbiyen Ateşi”. Neyse ki her iki kadın da rozetlerde yazan sloganları okuyamamışlar çünkü gözlükleri gözlerinde değilmiş. Akşam yemeğine kadar tatsız bir olay yaşanmamış, belki ondan sonra da yaşanmamıştır.

Sohbeti başlatmak için kadınlardan biri “Neden o rozetleri takıyorsun?” diye sormuş.

“Kadınlara ilgi duyan kadınlara yönelik ayrımcılığı protesto etmek için” diye cevap vermiş genç kadın.

Yaşlı kadınlardan bir tanesi yeğene bakmış ve şöyle demiş: “Biz de birbirimizi seviyoruz ve bunu yirmi beş yıldır yapıyoruz.”

Yeğen “Tamam” demiş, “ama siz birlikte uyuyor musunuz?”

“Yirmi beş yıldır aynı yatakta uyuyoruz.”

Genç kız daha da açık sorması gerektiğini düşünerek
“Benim kastettiğim şey... cinsel tercihiniz kadınlar mı?”

“Elbette” demiş yaşlı kadın. “Bir insan hemcinsiyle kendini çok daha rahat hisseder.” “Sence de öyle değil mi?” diye de eklemiş.

Yeğen hayretler içinde kalmış. Rozetlerini çıkarıp halalarına uzatmış. “Belki siz de bunlardan takmalısınız.”

Kadınlar rozetleri takmayı reddetmişler. Onlar zaten öyle yaşıyorlarmış, rozetle de rozetsiz de birbirlerini seviyorlarmış. Genç kız rozetleri kabul etmemelerine içten içe sevinmiş, esenlikler ve iyi geceler dileyerek yanlarından ayrılmış.

Andersen Masalları'ndan birinin daha sonuna gelinmişti ki bir tartışma başgösterdi, bunun üzerine erkek ördeklerden oluşan bir heyet yazara gönderildi. "Bize kulak ver" dediler, "ileri gelenlerimizin de dediği üzere, Çirkin Ördek Yavrusu'ndaki durum senin bildiğin gibi değil. Masalın sonunda ördeğin aslında çirkin olmadığı gibi bir anlam çıkıyor. Oysa gerçek bu değil, ördek çirkin. Hatta çok çirkin fakat o bir ördek değil, o bir kuğu. Şimdi de başımız onun küçük erkek kardeşiyle dertte. Bir ördek gibi besleniyor, bir ördek gibi saf ve her şeye inanıyor, her şeyiyle tam bir erkek ördek fakat hemcinslerine ilgi duyuyor. İşte asıl sorunumuz bu."

Andersen "Dert ettiğiniz şeye bakın" dedi, "bu arkadaş öteki gibi çirkin değil, kuğu da değil, o bir erkek ördek."

"Tamam o zaman" dedi ördekler, "mutluluk içinde tasalanmadan yaşamımıza devam edebiliriz." Öyle de yaşadılar. Dişi ördekler de Andersen'e bir heyet gönderdiler, onlara da hemcinslerinden hoşlanma izni verildi.

ÇİRKİN OLAN

Bir zamanlar çirkin mi çirkin bir yaratık varmış. Ağzından salyalar akar, burnundan sümükler damlar, kulaklarından reçine gibi pislikler çıkarmış. Lime lime olmuş kıyafetlerinin orasında burasında bok bulaşıkları varmış. Orada yaşayan insanlar cinsiyetini çok kestiremiyorlarmış fakat ölümünden sonra kadın olduğu kanaatine varmışlar. Eşi benzeri olmayan bir yaratık değilmiş, onu özel kılan bir şeyden de bahsedilemezmiş, doğuştan bir kusuru filan yokmuş mesela. Fakat zaman geçtikçe o kadar çok tiksinilecek özellik geliştirmiş ki kendinde, bu yönde bir üne kavuşmuş. Doktorlara ve psikiyatlara göre o *sağlıksız anormalite* örneğiymiş. Çalışkan erkekler içinse bu yaratık, doğuştan kaybedenlerden biriymiş. Genç erkekler ve küçük prenslerce hep hor görülenmiş. Genç kızlar ve kadınlar için de yok hükmündeymiş, yalnızca kâbus gördükleri zaman akıllarına gelirmiş. Kısacası, o insanların OLMAK İSTEMEDİKLERİ ŞEYLER'in canlı örneğiymiş. O kadın beş parasız mıymış? Oysa onlar hiç fakir olmazmış. Aç mı kalmış? Oysa onlar hep güzel yemekler yerlermiş. Cahil miymiş? Oysa onlar kendilerini en iyi şekilde eğitmişler. Köle gibi mi çalışmış? Oysa onların kendilerine ayıracak zamanları çokmuş. Fakat bu soylu arzular, gün gelmiş bazı sorunlara neden olmuş.

Hepsinin eğlenceli boş zamanları olmamış, hepsi güzel yemekler yiyememiş ama olsun demişler. Erdemlerine ve değerlerine sahip çıkabilmişler ya, önemli olan da buymuş.

Ders çıkarmak gerekirse, şu söylenebilir: En çirkin yaratık bile bir şekilde insanlığa hizmet eder. Hor görülenden yola çıkarak oluşturulmuş yargılar, nesilden nesile, nesilden nesile, nesilden nesile...

Kötü kalpli üvey anne tek bir oğlu olan kral ile evlenmiş, bir yıl sonra da kız çocuk doğurmuş. Kardeşler sağlıklı, sevecen, iyi huylu, kibar ve birbirlerine düşkün çocuklar olarak büyümüşler. Fakat kadının içinde büyüttüğü bir hırsı varmış: Kızı ülkenin hükümdarı olmalıymış. Çocuklarını da aklındaki bu düşünceyle büyüttmüş. Prenses geleceğin hükümdarı olarak eğitilirken prens mahcup, mütevazı, yumuşak başlı ve kırılgan bir insan olarak yetiştirilmiş. Krallığın işlerinden başını kaldıramayan kral babaları, çocukları çok nadir görürmüş. Günlerden bir gün kötü kalpli kraliçe kralın önünde diz çökmüş ve kendisine bir iyilik yapması için krala yalvarmış.

“Bilemem, istediğin şeye bağlı” demiş kral.

Kadın krala iki çocuğu olduğunu ve bunlardan en yeteneklisinin krallığı yönetmesine izin vermesini söylemiş. Kral bu düşünceyi saçma ve gereksiz bulmuş fakat kadın ısrarlıymış. Kimin hak ettiğini görmek için çocukların sınanmasında ısrarcı olmuş ve sonunda kadının dırdırından bezen kral “tamam” demiş fakat aklından da şunları geçirmiş: “Sana zarar vermeyeceğim, sadece unutamayacağın bir ders vereceğim.”

Avcılık, fıçılar dolusu içki içebilme, tenis, matematik ve hukuk gibi alanlarda yarışmışlar. Prensese tüm yarışları kazanmış. Prens ise birkaç yarış hariç çoğunda kaybetmiş. Kral oğluna çok öfkelenmiş fakat verdiği sözü tutmak zorunda olduğu için prensese tahtını devretmiş. Neyse ki kralın tebaası bu konuda hassasmış. Prensesein hükümdarlığına karşı tek vücut olmuşlar sarayın kapısının önünde avaz avaz bağırmışlar.

“Bir kadının bizi yönetmesine izin vermeyiz!”

Prensi omuzlarına almışlar, alkışlar, tezahüratlar arasında getirip tahta oturtmuşlar. Kötü kalpli kraliçeyi ve bahtsız kızını da uzak diyarlara sürgüne göndermişler. Masalımız mutlu sonla bitmiş çünkü düzen sağlanmış, kadın yöneticiden kurtulunmuş ve adalet yerini bulmuş.

amanın birinde kanatları olan bir çocuk varmış.

Kürek kemiğinden çıkarak büyüyen kanatlar önceleri çok gelişkin değilmiş. Kanatlar hızla

uzarken aralarındaki açıklık da giderek artmaktaymış.

Komşular korkmaya başlamışlar ve çocuğun ailesine

kanatları kesmelerinin iyi olacağını söylemişler. Aile

söylenenlere kulak asmamış ve çocuğun kanatlarını

kesmeyeceklerini söylemiş. Bunun üzerine komşular evden

ayrılmış. Birkaç hafta sonra tekrar gelmişler. Bu kez de

kanatları kırarak kısaltmanın iyi olacağını düşündüklerini söylemişler.

“Neden?” diye sormuş çocuğun anne ve babası.

“En azından bu sorun karşısında bir şey yapmış

olursunuz” demişler. Önerileri yine kabul edilmemiş ve

komşular oradan ayrılmışlar. Aradan biraz zaman geçmiş

ve komşular yine ailenin kapısını çalmış. Üçüncü gelişleri

olduğunu, önceki iki seferde de geri gönderildiklerini

söyleyerek aileyi düşüncesizlikle suçlamışlar. “Zavallı çocuğa ne yaptığınızın farkında mısınız?”

Çocuğun anne ve babası da demiş ki: “Ona uçmayı öğretiyoruz.”

DIŞI KUĞU

Simdi anlatacağım masal, kuğu olmaya özenen bir yavru ördek hakkındadır. Dişi yavru ördek gecesini gündüzüne katar; kuğuların tarihini, edebiyatını, kuğuluğun şartlarını, umutlarını, ideallerini ve nesillerdir saygı duyulan geleneklerini öğrenir. Çabalarının sonunda kuğular ördek yavrusunun onlar için faydalı olacağını kabul ederler. Ördeklerin davet edilmediği bir ziyafet tertip edip bu yavru ördeğe Fahri Kuğu olduğuna dair bir belge verirler. Ördek çok mutludur, kuğu olmayı arzulayan ördekler için de umut olmuştur. Bazı ördekler bunu hiç ciddiye almaz, hatta kahkahalarla gülerler: Ördek ördektir ve bir ördek kuğu olmaya heves etmemelidir. Bir ördek, doğası gereği bir kuğunun daha alt sınıfında yer alır. Bu onların kabullendikleri gerçektir.

Bazı ördekler bu olayı hemen unutup badi badi su üzerinde ilerlerler. Bir grup ördek ise olayı unutmaz, çünkü öfkeliidirler: “Gerçeği görmek lazım. Çıkarmamız gereken ders, bu ördeğin bizi aldattığıdır. Bundan sonra ondan ördek diye söz edilemez. O bir kuğudur artık.”

Andersen'e giderler. "Hımmmm bir sürü ördek ve ördek havuzu var. Ne olacak biri eksilse?" der, fakat bu cümle ördekleri tatmin etmez. Şöyle bir açıklama daha yapar: "Üzerinde durulması gereken şudur ki, sizler ördekliğin doğasını ve kuğuluğun değerlerini sorguluyorsunuz."

"Biliyoruz. Peki, bundan ne zaman vazgeçeceğiz?"

"Bilmiyorum" der Andersen. "Sizler kendi fabllarınızı yazıyorsunuz."

NEFRET UYANDIRAN KADIN

*“Erkek dedi ki kadına
Genelde kadınlar hükmetmek ister.”*

THE WIFE OF BATH'S TALE^(*), 11.1037-8

Farz edelim ki Kraliçe Guinevere, Arthur'a sesleniyor: “Majesteleri eğer duymak sizi mutlu edecekse söylemek isterim ki ‘Kadınların en çok istediği şey nedir?’ sorusu, kadınlar için en önemli sorudur. Doğru cevabı öğrensin diye bir kadını yollamak en uygun karar olacaktır.” Arthur’un bu düşünceye katıldığını varsayalım ve bekleyip neler olduğunu öğrenelim. Sahneyi hayal edelim. Kraliçe Guinevere tahtta oturmaktadır. Maiyetindeki kadınlara dönüp soruya cevap bulmaya gidecek bir gönüllü olup olmadığını sorar. Birkaç tanesi bir adım öne çıkar fakat iş gönüllü olmakla bitmez; kocaları babaları karşı çıkar, çocukları henüz çok küçüktür, kadınlar çok gençtir, dahası bu uygunsuz bir davranış olacaktır. Kraliçe gönüllü bulamayınca pes eder. Arthur da duruma üzülür, fakat bir şeyler yapabileceğini düşünür. Şövalyelerini çağırır, kalabalık bir insan grubu karşısındadır. Hangisini seçeceğine karar vermekte zorlanır. Rastgele birini seçer. Bir yıl sonra şövalye iğrenç bir kızla ve uygun bir cevapla geri döner. Bulduğu cevap tüm erkekleri güldürür. Hep birlikte akşam yemeği yerler. Değişen bir şey olmamıştır, kimse zarar görmemiştir ve kral da durumdan çok hoşnuttur.

(*) “*Wife of Bath*” Geoffrey Chaucer’ın *Canterbury Tales* adlı eserinde yer alan yirmi dört hikâyeden biridir. —ç.n.

Kız çirkinlikten yüzüne bakılamaz haldeyken bir afete d n   m   t r. Ya asın   valyelik! Cesur erkeklerdir onlar, korkusuzlardır ve kadınların sorusuyla da ilgilenerek onlar için bir şey yapmışlardır.

KISA BOYLU İNSANIN İTİRAFLARI

Bir zamanlar küçük bir kız varmış. Bu kıza annesi eğer ıspanak yerse boyunun çok uzun olacağını söylemiş. Bunu duyan küçük kız bıkmadan usanmadan ıspanak yemiş. Gelin görün ki on altı yaşına geldiğinde boyu ancak 150 cm'ye ulaşmış, o yaştan sonra boyunun uzaması pek de mümkün görünmüyormuş. Kendisini gererek boyunu uzatmayı düşünmüş fakat can yakan bir yöntem olduğundan vazgeçmiş. Altı ay boyunca barfiks çekmiş, kas yapmış fakat boyu yine uzamamış. Hakkında söylenenler canını sıkıyormuş. Boynundan çektirerek uzatmak istemiş kendini. Canı yanmış, çığlıklar atmış, yine de uzamamış boyu. Gündoğumunda ve günbatımında gölgesine hayran hayran bakarken öğle vakitlerinde gölgesini görmeye tahammül edemezmiş. Öğlenleri küçücük bir damla gibi hissedermiş kendini. Keşke cambaz ayaklıkları sabit olsa diye düşünürmüş bazı bazı. “Biyoloji kaderindir,” dermiş içinden, “bir zamanlar ruhen ve bedenlen sağlıklı bir çocuktum, şimdi hasta ruhlu bir yetişkin olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Dikkatli olmalıyım.” Uzun boy takıntısı olsa da başkalarına bağımlı olmayan, özgür ruhlu bir insanmış. En üst raftaki tabakları birilerinin onun için almasını asla istemezmiş.

Öyle çevikmiş ki bir çırpıda sandalyenin tepesine çıkar, her işini kendisi görürmüş. Etrafındakiler onu gösteriş yapmayı sevmekle suçluyormuş. “Kıskanç ve hırslısın, kendi omuzlarının üstünde yükselmek istiyorsun.”

İnsanlar onun yanında yürürken kendilerinden emin, dimdik ve gerilerek yürürlermiş. Bu tavır onu çok incitmiş ve boyu uzadığında her şeyin değişeceğine dair yemin etmiş. Gündüzleri düş görmeye başlamış. Boyu altı metreyi bulan bir imparatoriçeymiş. “Kısa boylu olmak problem değildir” diye bir ferman yazmış. Daha sonra boyu üç metreye yakın olmuş. Bunun üzerine bir ferman daha yazmış: “Uzun boylu olmakta bir sorun yoktur.” Sonrasında boyu yine 150 cm olmuş ve hâlâ iyi huylu bir insanmış, bir ferman daha yazmış:

“İmparatoriçeler giremez.”

Bu masaldaki canavar soylu bir erkek değil soylu bir kadındı. Bu nedenle Güzellik adındaki hemcinsine çok düşküncü. Merhametli ve özgürlüklere saygılı bir aileye sahipti, onlarla güzel bir çocukluk geçirmişti. “Biz eşcinselliği onaylamıyor değiliz, insanlar onlar için olumsuz düşünceler beslerler. Bizi kederlendiren, senin eşcinsel olman değil, insanların senin hakkındaki düşünceleridir. Mutlu olmanı istiyoruz fakat eşcinsellerin mutlu olmadığı apaçık bir gerçek. Neden mutsuzlar? Çünkü tercihlerini insanlar onaylamıyor...” Canavar tartışmaların dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini düşündü düşünmesine ama fark ettiği bir şey vardı: Mutsuzdu. Erkekler hiç ilgisini çekmiyordu. Bir kıza âşık oldu. Âşık olduğu kız hislerine karşılık vermedi ve hislerini uygunsuz buldu. Onunla dalga geçtiler. Giderek daha da yalnızlaştı, kendini herkesten soyutladı ve kitaplara sığındı. Kitaplardaki çizgiler netti. Erkekler kadınlara âşık olur, kadınlar da erkeklere âşık olur. Erkekler maceraya atılmak için çeker gider, canının istediğini yapar fakat kadınlar evdedirler. Onların dönmesini beklerler.

Bir gün “Neyin ne olduğunu anladım,” dedi, “ben insan değilim. Tüm bu öykülerin içinde bana benzeyen tek öykü var; o da bir yaratığın öyküsü. Öyküdeki yaratık aşkına kavuşabilmek için bir insana dönüşmez. Tam tersi olur. Yaratık vahşi ve acımasız değildir, aksine kibardır. Güzelliğe âşıktır. Bir araya gelmezler, yalnız yaşar ve yalnız ölür.”

O da böyle yaptı. Ailesi onun için kederlendi, günlerce biri ölmüşçesine matem tuttu. Komşuları da onun için üzüntülerini belirttiler. Aslında komşular en çok anne ve babasına üzülmüşlerdi. Kimsenin suçu yoktu; onu uyarmışlardı ve o kimseyi dinlememişti.

OLAĞANÜSTÜ CANAVAR

Doymak bilmez, kederli ve süslü
Bakire ve tek boynuzlu atın masalı:
Hinlik şeytanlık bilmez
Yalan da söylemezdi fakat
Ona tecavüz edildi.
Yoksa tek boynuzlu ata mı tecavüz edilmişti?
Tek boynuzu olan at öldürüldü.
Bakireye tecavüz edildi. Peki ya ondan sonra?
O hiç istememişti, dinlemeyip canavarı katlettiler.
Bakireye tecavüz ettiler. Kaçamadı.
Onlara bir seyreden bir de kurban gerekti,
bir arada aynı suçun üstünde.
Kız efsanevi canavarın öldüğünü anlamıştı,
işte bu yüzden ölemedi.

FAHİŞE VE TÜREVLERİ

Bir zamanlar herkesin nefret ettiği bir kadın varmış, ondan fahişe, sürtük, cadı ya da dişi domuz diye bahsederlermiş. İradesi kuvvetli bir kadınmış, asla kendi olmaktan da utanmazmış. Savcıya gitmiş ve bir dilekçe vermiş. Kadın, yargıca katlanmak zorunda olduğu tüm adlandırmaların, etiketlerin ve yakıştırmaların şimdi yapılan gibi lanetli ve kötü bir kadın olması üzerinden değil lanetli ve kötü bir insan olması üzerinden yapıp yapılamayacağını sormuş. Yargıç, dinlemekten sıkılmış. Başından savmak için “tamam” demiş “şehrin ileri gelenlerinden oluşan meclis belirlenen bir tarihte bir araya gelecek ve yeni adlandırma ve etiketleme alternatifleri belirleyecek.”

O gün gelmiş, yargıç bilim insanlarına dönerek ve alternatifleri sormuş. Grubun en yaşlısı utana sıkıla şöyle demiş:

“Efendim, durum odur ki biz alternatif sözcükler konusunda uzlaşmaya varamadık.”

Yargıç şaşırılmış. “Sanırım felsefi tartışmaların içinde kayboldunuz. Önemli değil. Buyurun oturun. Alternatif sözcükleri ben bulacağım” demiş.

“Hırsız nasıl?” demiş yargıç, kadına dönerek.

En yaşlı bilim insanı “Siz nasıl uygun görürseniz efendim fakat bu kadın aldığı para karşılığında hizmet veriyor, bu yüzden hırsız sözcüğü çok da uygun olmaz” demiş.

“Pekâlâ, dilenci nasıl?”

Aynı bilim insanı söz almış: “Bu da çok açık olmadı efendim, dilencilik yapmak günahkârlığın bir göstergesidir. Bu kadın dilenmiyor.”

Her şeyi bilen yargıç bu kez de “piç” sözcüğünü önermiş fakat yine kabul görmemiş, ondan da vazgeçmişler.

“Sorun nedir o zaman? Neden uygun sözcükler bulamıyoruz?”

Bilgin kişi durumu şöyle açıklamış: “Efendim, onun günahkârlığı kadın olmasından kaynaklanıyor.”

“İşte bu!” diyerek sevinmiş yargıç. “Artık gidebilirsin. KADIN senin yeni ismin ve etiketin.”

KAR BEYAZ KISRAK

Halife Harun Reşit döneminde bir kadın bembeyaz bir kısrağa dönüşmüş. Kadının ailesi –evlendikten sonra eski ailesi olur– ve eşi arasında bir çekişme başlamış. Halife şehrin sokaklarında tebdili kıyafet gezerken –bu geziler onun âdetiymiş– bir tartışmaya denk gelmiş. Adam kısrağa dönüşen kadının kuyruğunu çekerken babası da kulaklarından çekiştiriyormuş. Kısarak hareketsiz öylece duruyormuş ortalarında. “Burada ne oluyor?” diye sormuş halife. Kadının eşi ve babası halifenin ayaklarına kapanmışlar ve başlamışlar bir ağızdan konuşmaya. Her ne kadar tebdili kıyafet olsa da soruyu soranın hükümdar olduğunu hemen anlamışlar ve başlamışlar derterini anlatmaya. Kadına verip veristirmişler; tüm kötü sıfatları hak ediyormuş çünkü kocasını başka bir erkekle aldatmış. Kocasını hislerinde yanılmazmış. Boşanmak istemiş ve kadını babasının evine göndermiş. Babası kızını kabul etmemiş, çünkü adamın evlenmemiş altı kızı daha varmış evde. Kadın bir büyücüye gitmiş ve büyücü bir cinin yardımıyla onu kısrağa dönüştürüvermiş. Güçlü, kuvvetli, güzel mi güzel bir kısarak oluverince hem babası hem kocası ona bakmaya talip olmuş. Karmaşık bir durummuş fakat halife, tebaasının refahını düşünmeliymiş. Her birine elli altın vermiş –kısrağın ederinin on katıymış– yüzlerini güldürmüş. Halifenin adaletine ve bilgeliğine duacı olmuşlar. Kısrağa ne olmuş dersiniz? Hükümdarın ahırlarında çok iyi bakılır olmuş.

MAYMUN VE TİMSAHLAR

Yamuna nehrinin kıyısındaki büyük jambu ağacında bir maymun yaşarmış. Bu ağacın kiraza benzeyen lezzetli mi lezzetli meyveleri varmış. Ağacın gölgesinde de iki timsah yaşarmış. Maymun bu timsahlarla arkadaşlık edermiş; onlara jambu meyvesi verir, onlar da karşılığında maymunla sohbet ederlermiş. Timsahlar maymuna belli etmeden arkadaşlarını korur, ona gözkulak olurlarmış. Maymun bir gün yaşamın sıradanlığından sıkıldığını, dünyayı keşfetmek istediğini söylemiş. Timsahlardan biri “Gel atla sırtıma seni nehrin öteki tarafına götüreyim” demiş. Fakat maymun “Ben nehrin öbür kıyısına değil, suyun çıktığı yer neresi ise oraya gitmek istiyorum” deyip teklifi kabul etmemiş. Timsahlar oralara gitmesinin tehlikeli olduğunu söyleseler de maymunu fikrinden vazgeçirememişler. Nehrin içinde canavarlar olduğunu ve onu yiyeceklerini söylemişler.

“Neye benzer bu canavarlar?” diye sormuş maymun.

“Uzun ince yaratıklar, derileri pullu, çeneleri de çok kuvvetli.”

Maymun yılmamış, yine de gitmek istediğini söyleyerek yanlarından ayrılmış. “Canavarlara dikkat et” diye bağırmışlar arkasından. Aradan yedi yıl geçmiş, maymun geri dönmüş. Döndüğünde kuyruğu, altı dişi ve bir gözü yokmuş. Timsahlar “Yamuna nehrinin kaynağına ulaştın mı?”, “Canavarlarla karşılaştın mı?” gibi sorular sormuşlar.

“Evet” demiş maymun.

“Neye benziyorlardı?”

“Tıpkı sizler gibiydiler, beni gitmemem için uyardığınızda bunu biliyor muydunuz?”

“Biliyorduk” demişler utana sıkıla, tek gözlü maymunun görüş alanından çıkmaya çalışarak.

Binlerce yıl önce Hindistan'ın çok uzağında, olabildiğince uzağında, Aryanların gelişinden önce küçük bir krallığın hizmetinde olan bir kadın dev varmış. Kendi standartlarına göre düşünüldüğünde küçük, bizim standartlarımıza göre düşünüldüğünde ise kocamanmış. Üç okyanusun birleşip bir üçgen oluşturduğu ve dünyanın en yüksek dağının olduğu yerdeymiş bu krallık. Aslında tam olarak krallık da denmezmiş fakat masalın anlatıcısı doğru sözcüğü bulamaz, bunu itiraf etmekten de çekinmez. Bir kral yokmuş, kadın dev yönetiyormuş ondan başka kadının olmadığı bu krallığı. Orada yaşayan erkekler masum, mutlu ve kaygısız bir hayat sürüyorlarmış. Ne zaman canları yansa düşünceli, kuvvetli ve soylu hükümdarları tarafından hemen teselli edilirlermiş. Karınları acıksa kadın dev onları doyururmuş. Memelerinden akan süt baldan tatlıymış, mangodan bile besleyiciymiş. Ne zaman sinirlenseler, dev onlara şarkı söylermiş, onlar da kadının bacaklarına sarılır, kucağına tırmanıp orada sakın bir uykuya dalarlarmış. Mutlularmış ve her şey sonsuza kadar böyle gidebilir diye düşünürlerken acı gerçekle yüzleşmişler. Kadın dev bitkin düşmüş. Bacakları kemiklenmiş, sesi çatallanıp kısılmış, bir iki olayda da öfkelenip tepkisini göstermiş. Rahatsız olmuşlar. “Seni seviyoruz, bize neden artık şarkılar söylemiyorsun? Bize mi kızdın? Ne yapabiliriz?” diye sormuşlar.

“Sizler tatlı sevgi dolu çocuklarsınız fakat çok yoruldum, gitme vakti geldi” demiş.

“Artık bizi sevmiyor musun? Ne istersen yaparız. Seni mutlu ederiz. Ne olur bizi bırakma!”

“Ne istediğimi bileniniz var mı?”

Biraz düşünmüşler. “Seni kraliçemiz yaparız. Sana şiirler yazarız. İstiridyeler, inciler, çakıl taşları getiririz.”

“Hayır” demiş kadın. Yüzünü dağlara onlara da sırtını dönmüş. GİTMİŞ.

Uzak diyarlarda bir kadın canavar yaşarmış. Denizin fersah fersah altında yaşayan canavarın masalı, bilim erkeklerinin onu yakalamayı üzerlerine vazife edinmeleriyle sona ermiş. Bir araya gelen erkekler devasa ağlarla onu yakalayıp kıyıya taşımış, koca koca kamyonlarla bir amfi tiyatronun tam ortasına getirip -anca sığar diye düşünmüşler- canavarı parçalamaya başlamışlar. Orasını burasını keserlerken anlamışlar canavarın hamile olduğunu. Güvenlik güçlerine haber edilmiş, kapılar mühürlenmiş. Dünyanın geleceği için kaygı duymuş bu adamlar, elbette ki en ince detayı bile düşünmelilermiş! Canavardan doğacak olanlar dünyaya yayılırlarsa, kötü şeyler olabilir diyeymiş tüm yapılanlar. Fakat dişi canavar karnındaki yavrularıyla birlikte oracıkta ölmüş. Tehlikenin geçtiğinden emin olduktan sonra kapıları açmışlar.

Bir sorunları daha varmış. Canavarın cansız bedeni kokmaya başlamış. Bilim erkeklerinin arasında kokuya dayanamayanlar olmuş. Yine de pes etmemiş, gaz maskelerini takarak, nöbetleşe çalışıp başladıkları işi bitirmişler. Nihayet canavarın etlerinden sıyrılmış iskeleti pırıl pırıl karşılarındaymış.

İskelet, milli müzede sergileniyor. Artık efsane olan, bilim erkeleridir. Fanusun altındaki taş levhada dünyayı kadın canavardan kurtarmış kahramanların isimleriyle birlikte şu cümle yazılıdır:

“Korkunç Kadın(canavar).

Bu yaratığın kokusu

erkekler için

tehlikelidir.”

Simdi hepinize soruyorum: Bir denizkızı sadece şarkısını tutkuyla söylemekle mi yükümlüdür? Belki şarkısını hiçbir zaman sahip olamayacağı ruhu için söylüyordur, belki de sadece meraktan böyle içli içli şarkı söylüyordur. Sesini merak ediyordur, kendini duymak istiyordur. Belki de çok kibirlidir, biliyordur harika bir sesi olduğunu. Sebep her ne olursa olsun, önemli olan, işine odaklanmış olması değil midir? Artık hiçbir sarhoş balıkçı onu şarkısını söylerken dövmeyecek, sonra pişmanlıktan gözyaşı dökmeyecekti. Çünkü o bir kadın istemişti, yaşamayan bir şey değil! Balık gibi kokan bir şey de istememişti. Hele ki kendi ruhunun genleşmiş haline hiç tahammülü yoktu.

Ne dediniz? Daha çok kar mı yağsın? Gündüz ve gece yağsın mı istersiniz? Gece gündüz yağan karı Kar Bakiresi yer. Kollarını yumuşak ve karlı tutar yediği karlar. Bakire kaç yıl boyunca kar yemiş olabilir? Yıllar gelir geçer. Ta ki prens gelene kadar. Yediği kar memelerini de beyaz ve bakir tutar. Sonra ne mi olur? Prens bakire ile evlenir. Bir tören düzenlenir fakat yatakta kan görmezler. Prens kızı terk eder. Kar Bakiresi erir, gözyaşına dönüşür. Peki ya kan? Kan yoktur. O nasıl kanayabilir ki? Prens bilmez mi ki kar lekesizdir, bembeyazdır, saftır. Kardan bir kadındır Kar Bakiresi ve kanı yoktur.

İKİ ERKEK KARDEŞİN ÖYKÜSÜ

Bir zamanlar kendini işe yaramaz hisseden, hiçbir şey yapamayacağını, bir kadın bile olamayacağını düşünen bir adam varmış. İşe yaramama duygusundan kurtulmak için bir bebek edinmiş, onun bezini değiştirmiş, lanet olası küçük canlıyı gecede üç kez uyanarak beslemiş. Uykusuzluğa bile alışmış. Ev işlerini yapmış, erkeklere hizmette ve hürmette kusur etmemiş ve sonunda yorgunluktan bitmiş tükenmiş. Fakat erkek kardeşi Kurnaz Jack, evlenmeyi akıl etmiş. Bütün işleri de o kadına yaptırarak mutluluk içinde yaşamış.

Cocuk sahibi olamamış yaşlı çiftte tanrılar bir kız çocuk gönderdi. Çok mutlu olan aile tanrılara sabah akşam kızlarını kutsamaları için dua etti. Duaları kabul oldu. Kız büyüdükçe her yönüyle dikkat çeken bir çocuğa dönüştü. Kasabadaki herkesten daha hızlı koşardı, iyi huyluydu, güzel şarkı söylerdi ve derslerinde de çok başarılıydı. Kötü giden tek bir şey, bir eksiklikten kaynaklanmıyordu fakat her şeyi berbat etme gücüne sahipti. Tanrılar aileyi kandırmamıştı, aksine, gönderdikleri çocuğa olağanüstü yetenekler bahşetmişlerdi. Gel zaman git zaman kasaba halkının diline düştü kız. “Haddinden fazla iyiydi, hem de her yönüyle.”

Çok iyiydi ve bu hiç ama hiç “kadınca” değildi. Bir kadına yakışmamıştı.

YILAN VE FİRAVUN FARESİ

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde, tatlı mı tatlı bir firavun faresine yılan âşık olmuş. Dişi farenin küçük pembe surati, başını sağa sola ve geriye döndürürken sergilediği hali tavrı yılanın aklını başından almış. Sıcak ve aydınlık bir öğle sonunda, yılan bir Hint incirinin altında fareye aşkını ilan etmiş.

“Ben bir prensim, yılanlar âleminin hükümdarıyım, bazı bazı tanrısı da olurum fakat tüm bunlara rağmen, küçük firavun faresi sana âşık oldum” demiş. Yükselmiş, başını ve gövdesini dikleştirmiş, başını saran kukuletası açılmış, muazzam bir görünüşe sahip olmuş. Gökyüzü küllü beyaz bir renk içindeyken, çimenler kavruk, ırmaklar kuru ve güneş tepede ıslıl ıslıl parlıyormuş. Fare ona sadece bakmış, yılan onu öldürmemiş, gitmesine de izin vermiş.

Aylardan nisanmış, baharın en sıcak zamanıymış. Haziran ayı gelmiş, Hindistan’ın batı yakasını yağmurlar vurmuş, fakat ahmak kobranın hisleri hâlâ aynıymış. “Muhtemelen çok utangaç ve korkutulmuş bir fare. Ona tekrar yanaşacak ve dikkatini çekeceğim” demiş. Bu kez köyün yakınlarında küçük bir meydanda buluşmuşlar, köy halkı da onları izliyormuş. Kobra izleyicilere hiç aldırış etmemiş.

“İzle beni küçük fare, seni almaya geldim” diye naralar atmış ve saldırmış. Fare durur mu hiç! O da kobraya saldırmış. Muhteşem bir kavga izliyormuş köy halkı.

Kobra acımasız ve saldırganmış fakat fare de hızlıymış. Yarım saatin sonunda kobra ölmüş. Fare nefes nefeseymiş fakat kazanan o olmuş, yalayarak vücudundaki kanı temizlemiş. İzleyiciler yılanı gömmüş, tanrıları için yas tutmuşlar ve çok üzülmüşler. Yılanın ardından ağlamışlar ağlamasına da fareye de yedirip içirmişler.

Bu masaldan anladığımız şudur ki... demeyeceğim. Masaldan çıkaracağımız bir ders yok, fakat yine de bütün ahmak kobra­ların sonunun mağduriyet olmadığını belirtmek isterim.

BİLGİNİN SIRRI

Bilgeliğin peşine düşmüş bir genç kadın Gülümseyenler Ülkesi'ne doğru yola çıktı. Oldukça şirin, tatlı ve coşkulu bir insandı, gittiği yerde de güler yüzle karşılandı ve ağırlandı. Gülümseyenler Ülkesi'nin lideri onunla görüşüp sohbet etmeyi kabul etti. Kadın, lidere "Bilgeliğinizin sırrı nedir?" diye sordu. Adam soruya yanıt olarak kocaman gülümsedi. Liderin hizmetindeki tüm görevliler ve diğer liderler zarif insanlardı, onlar da gülümsediler.

"Binlerce yıl önce" diye söze başladı lider, "bir peygamber geldi ve bize şöyle dedi: Tanrı her birinize iki göz verdi fakat tüm durumlarda tek göz size yeter, savurgan olmayın, ihtiyacınız olan her durumda gözlerden sadece birini kullanın. Bu öğretiyi benimsedik, içselleştirdik ve üzerinde çalıştık. İşte bizim mutluluk kaynağımız buna dayanmaktadır. Sana bakarken sağ gözümle bakıyorum." Pencereye yaklaşıp dışarıya baktı. "Köşedeki dilenci kadına bakarken de sol gözümü kullanırım. Görüşüm çok iyi değil, bu nedenle onu nadiren kullanırım."

Genç kadın duyduklarına bir anlam verememişti. "Dinlerken ne yaparsınız?" diye sordu.

“Sadece sağ kulağımı kullanıyorum sizi dinlerken. Az ötedeki köpeği görüyor musunuz, muhtemelen inliyordur, şu topallayarak yoldan geçen it herife bakın bir de, onlar için de sol kulağımı kullandım az önce.” Hafifçe kulağına dokundu ve gülümsedi.

“Kulak tıkacı kullanıyor musunuz?”

“Hayır. Sadece biraz pratik gerekli.”

İçecekler servis edildi. Kadın tabaktaki sandviçten bir ısırık aldı ve büyük bir ciddiyetle “Ben de öğrenebilir miyim?” diye sordu.

“Öğrenememen için bir neden yok. Bir sandviç daha alırmısın? Özel olarak yapıldılar.”

“Kim yaptı sandviçleri?”

“Servis eden hizmetkâr yaptı.”

“Hangi hizmetkâr? Kimseyi görmedim?”

“Ah tatlım hiç endişelenme” diye söze başladı lider. “Bizim öğretimiz için doğuştan yeteneklisin. Eğitime ihtiyacın yok.”

Kadın sevinçten havalara uçtu, yüzüne ışıl ışıl bir gülümseme yayıldı.

ÜÇ AYI

Ayı ailesinin evine altın sarısı saçları olan bir erkek çocuk girer. Baba Ayı'nın yatağına yatar, yatak öyle kocamandır ki içinde kaybolur. Anne Ayı'nın yatağına da girer, fakat o yatakta rahat edemez. Yavru Ayı'nın yatağının üstünde çizgili bir yatak örtüsü vardır. Çocuk renkli örtüyü sever, yavaşça altına sokulur. Ayı ailesi eve gelir ve karşılaştıkları manzaradan hiç hoşlanmaz. Sarı saçlı çocuk ağlamaya başlar. Aslında çocuk sevimlidir, etrafa gülücükler saçarak onları etkilemeye çalışır. Ayıların öfkesi geçer, yumuşarlar. Yavru Ayı yatağını çocukla paylaşabileceğini söyler. Anne ayı gülümser, çocuğun altın sarısı saçlarını tarar. Baba ayı çocuğu kucığına alır ve onu dizlerinde hoplatarak neşelendirir. Çocuğu öperler, severler, gözyaşlarını silerler. Sarı saçlı çocuğu bir yere göndermezler, o artık onların tatlı küçük kızları olmuştur.

Ormanın içinden geçerek gelen güzel lezbiyen, cadının küçük evinin kapısını çaldı. “Kim o?” diye sordu cadı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Beni buralara getiren, cevabını bulamadığım bir sorudur. Yardım edebileceğinizi umuyorum.”

Cadı biraz düşündükten sonra lezbiyeni içeriye davet etti. Misafirine çay yaparken “Cevabını aradığın soru nedir?” diye sordu.

“Gerçek olan şey nedir?”

“Ne nedir?”

“Sorum tam olarak bu. Genç ve güzel bir kadına âşık oldum. O da benden hoşlandığını söyledi fakat içimde büyüttüğüm hislerin ‘gerçek bir şey’ olmadığına beni inandırmaya çalıştı.”

“Ne demek istiyorsun, diye sordun mu?”

“Ona göre bir kadın ve bir erkek arasındaki aşk gerçekmiş.”

“Anladım. O zaman işte seçeneklerin. Bir erkeğe dönüş ve o kadına tekrar git. Bak artık bir erkeğim gerçek olan şeyi yaşatabilirim sana de.”

“Hayır, ben bir erkek değilim. Gerçek olmayan bir insan, gerçek olanı nasıl hissedebilir ki?”

“Tamam o zaman. Beş yüz insan topla ve bu insanlara onu ne çok sevdiğini anlat. Onlar da gitsinler o kadına senin hislerinin gerçeğın ta kendisi olduğunu haykırsınlar.”

Bu öneriye de “hayır” dedi lezbiyen. “Hislerim benim hislerimdir. Başkalarının benim hislerim hakkındaki düşüncelerini anlatması neyi değiştirir ki?”

Cadı omuz silkti ve “İşe yarayabilir” dedi, “Buna Pekiştirilen Hakikat Prensibi denir. Gelelim üçüncü önerime. Öteki insanları unut, kendini ve hislerini keşfet.”

“Anladım. Ne zaman, nerede, nasıl başlayayım keşfime?”

“Hemen şimdi” dedi cadı ve misafirine bir bardak çay koydu.

Halifenin atı ve prensesin kısırağı bahçededir. Damızlık atın kısırağın üstüne nasıl çıktığına bakın. Kısırak hiç direnmeden onunla çiftleşiyor. Hükümdar da gece aynısını yapacak. Prensese zevk dolu anlar geçirecek. Kural budur. Hükümdar ve damızlık at kurala uyar. Atın cennetinde bin tane kısırak vardır. Onlar cennetin kısıraklarıdır. Hükümdarın sarayında da bin tane kadın vardır; yaşamaları ve ölmeleri hükümdarın şehvetinin vereceği hükme bağlıdır. Bu kadınlar gerçek değildirler. Hükümdarın fantezileriyle iğneden ipliğe dönerler. Ama bir gün gelir hepsinden sıkılır. Prensese döner, konuşmaz. Eğer prenses onu eğlendiremezse ölecektir. Böyle oyalanmış olur. Günler geceler geçer gider.

Günlerden bir gün, tek gözlü maymun ırmağın kenarındaki ağacına tırmanmış otururken omzunda balta olan bir adam çıkar gelir ve biraz erik ister. Maymunun adamı gözü tutmaz fakat yine de yardımcı olmak ister, bu nedenle “Erikler daha olmadı ama pazartesi gelersen sana biraz veririm” der. Adam maymuna inanmaz, eriklerin olgunluğundan emindir, ağacı var gücüyle sallar fakat bir tane bile erik düşmez. Bunun üzerine adam çılgına döner, erikleri taş atarak düşürmeye çalışır.

Maymun korkar, epey zaman önce tek gözünü kaybetmiştir, diğer gözüne de zarar gelsin istemez. “Hey dikkat et! Arkanda bir timsah var” der. Adam “Yalancısı!” diye bağırır ve baltayı maymuna fırlatır. Maymun hızla yana kaçır ve çevik bir hareketle baltayı yakalar. Tam o anda timsah adamı güçlü çenelerinin arasına alır ve afiyetle yer. Maymun timsaha nasıl hissettiğini sorar.

“Doydum” der timsah.

“Hayır onu sormuyorum, ahlaki açıdan ne hissettiğini soruyorum.”

“Aslına bakarsan balta sende, buna rağmen hayatını kurtardım.”

“Ama bir insanı öldürdün” der maymun.

Timsah mutludur, “Tamam, olaya bir de senin açından bakalım. Baltayı fırlatsaydın başına gelecekleri bir düşünelim. Maymun nefsi müdafaa için bir adam öldürdü.”

Maymun itiraz eder timsahın sözlerine “Hayır, ben baltayı fırlatmadım” der.

“Doğru söylüyorsun, sen adamı uyardın ve eğer sana inanmış olsaydı ölen ben olabilirdim.”

Maymun üzgün olduğunu söyler. Timsah olanları özetler: “Adam zorbadır, sen de kurban. Kahraman olan ve bu işten kazançlı çıkansa benim.”

DEVEKUŞLARI

Devekuşları nedendir bilinmez –belki de çok akıllı olmadıklarından– sürüler halinde seyahat eder. Dişi aslanlar da en vakur halleriyle efendilerinin ardından giderler. Dişi şempanzeler bile itaat etmenin hakkını verirler; savaşmış erkeklerin hak edilmiş ganimetleridirler. Dişilerin doğası, özellikleri, çoğu tarafından unutulup gitmiştir. O, çirkin yaratıklara önem vermeli ve kanuna, kurala uymalıdır. Daha da basite indirgeyelim haydi! Tabiat ana, kat kat etekleriyle elbise giymiş tanrıdır.

AY IŞILDADIĞINDA

şık olduğunda hayal kurmak istedi fakat hayallerde de kötü giden şeyler oldu. Şarkı söylemek istedi fakat bir kadının başka bir kadına söyleyebileceği şarkılar yoktu. Bir ses istedi. Jest ve mimikler istedi. Bir tavır olsun istedi. Fakat sahip olunası bu şeylerden hiçbirisi yoktu. “Seni seviyorum” dedi arkadaşına, umutsuzdu. “Ben de” dedi kadın karşısındaki kadının üzüntüsünü anlamaya ve anlamlandırmaya çalışarak ve sordu: “Neden mutsuzusun?”

“Çünkü sana olan sevgimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

“Anlattın bile” dedi arkadaşı gülümseyerek. İkisi birden güldü sonra. Birbirlerinin kollarına atıldılar, sımsıkı sarıldılar. Sonra ne mi oldu? Ay geldi durdu tepelerinde, ışığını onlara gönderdi. Yeşil otların içinde çiçekler bitti. Büyük ihtimalle ilkbahardı ve ikisi de birbirine âşıktı.

PERSEUS VE ANDROMEDA

Qoğunda olduğu gibi, bu masalda da bir prens, bir prenses ve bir ejderha var. Prensın görevi ejderha ile savaşmak, prensesin görevi yem olmak, ejderhanın görevi de suçu üstlenmek. Siz yine de prensesin azimli ve hırslı bir insan olduğunu aklınızın bir köşesine yazın. Bir gün prensin karşısına geçip der ki: “Onu kıskırtmak için kullanılacak yem sen ol bu kez, ejderha ile ben savaşacağım.”

Prens “Ya yenilirsen!” diyerek hiddetle karşı çıksa da prenses karardır. “Sen kaybedersen ne olacak peki!”

“Ben ejderhalarla savaşmak için yetiştirildim. Ayrıca senden daha kuvvetli, daha uzun boyluyum ve daha iyi savaşırım. Artık risk alma sırası bende, güvende olma sırası sende” der. Herkes prense hak verir. Prens bir kazığa sımsıkı bağlanır. Ejderha gelir, prensle şiddetli bir kavgaya tutuşurlar. Prens savaşı kaybeder, “Tamam mı?” der ejderha. “Tamam” der prens. Ejderha ayaklarını sürüye sürüye gider ve kazığa bağlanmış prensese yaklaşır. Tam onu yiyecekken prenses şöyle der:

“Çaresiz bir kurbanı yemek istediğinden emin misin?”

Ejderha “Ne diyorsun?” diye sorunca “Beni serbest bırakırsan sana yeni bir oyun öğretirim” der. Söyledikleri ejderhanın ilgisini çeker, bir nefeste prensesin bedenindeki ipleri yakar. “Şimdi sen prens olacaksın, ben sen olacağım, prens de prenses olabilir.”

Birbirlerinin kıyafetlerini giyerler, prensi de daha önce prensesi bağladıkları kazığa bağlarlar. Ejderha “Şimdi ne yapacağız? Tekrar mı dövüleceğiz?” diye sorar. “Hayır” der prenses. “Birlikte buradan gidiyoruz. Prens için de endişelenme. O güvende.”

SAKİN BİR YAŞAM

Bahçesinde yürürken ne olması gerekenden daha güzel ne de uzundu. Ne aşırı hassastı ne de aşırı zeki. Fakat korkaktı, bunda da tuhaf bir şey yoktu. Zorunlu olarak yaşlandı, acı çekti ve yaşadığı tüm zorlukları kendine sakladı, dertleri çok da kabul görmezdi. Neden korktuğu sorulsa “İnsanlardan” derdi.

“İnsanların nesinden korkarsın?”

“Dillerinden ve öfkelerinden.”

“Seni nasıl incitebilirler?”

“Onaylamayarak.”

“Neyi?”

“Düşüncelerimi. Herkesten gizlediğim düşüncelerimi.”

“Neler düşünüyorsun?”

“Sorun sadece düşündüklerim değil, neler hissettiğim ve neler istediğim.”

“Ne istiyorsun?”

“Kadın olmak istemiyorum.”

“Erkek olmak mı istiyorsun?”

“Hayır, sadece saklanmak istiyorum. Çalılıkların içinde yaşamak, bir tavşan, sincap ya da efsanevi bir hayvan olmak.”

“Sen ne söylediğinin farkında mısın?”

“İnsan olmak istemediğimi söylüyorum. İnsan olmak çok ama çok zor.”

“Ne yapacaksın?”

“Sanırım sessizce kendi halimde yaşayacağım. Etrafta kimselerin olmadığından emin olduğumda kendim olacağım, etrafta birileri varken de gizleneceğim.

“Ne gibi?”

“Sahte kadın gibi. Kadın gibi ama gerçek değil.”

İşe yaradı. Tuhaf bir tip olarak anıldı ama neyse ki ahlaksız denmedi.

Güçlü ellere ve güzel bileklere sahipti, yeteneğinin farkındaydı fakat bir eser ortaya çıkaramayalı haftalar olmuştu (aslında öyle çok hafta geçmişti ki haftalardan aylar doğmuştu). Her şeyin suçlusu Taş Kalpli Kaya'ydı. Stüdyosunun tam ortasında suratını asmış öylece duran bir granit plakasıydı o. Ondan bir erkek heykeli yapmak istemişti. Ortaya çıkaracağı figür çok güzel olacaktı; canlanacak, gülümseyecek, nefes alacak ve onun olacaktı. Ne zaman taşı yontmaya karar verse keskisi elinden düşüyor, gözlerine perde iniyordu.

Bir gün kendini güzel bir kadın, inatçı bir adam, kopyanın da kopyası olan taştan bir şey yontarken buldu. En sonunda hepsinden vazgeçecekken o taşla nasıl çalışması gerektiğini anladı. Birden bire taşın içinden bir adam çıktı, çok dikkat çekici bir adamdı. Kadının karşısına dikildi. Kadın adamı kollarının arasına aldı ve seviştiler. Sabah olduğunda kadın adama gitmekte özgür olduğunu söyledi. Daha sonra yaratığın bir kopyasını yaptı. Sıradan bir çalışmaydı; fakat herkes biliyordu, sadece bir taşı.

BALIKÇI KÖYÜNÜN TARİHİ

Birkaç bin yıl önce küçük bir kız varmış. Bu kız aynı zamanda bir tanrıçaymış. Pek bilinmezmiş, kuvvetli filan da değilmiş –önünde sonunda küçücük bir kızmış– sadece kendi bölgesi için önemliymiş. Küçük bir balıkçı kasabasının saltanat süren ilahıymış. Aslında sevilen biriymiş fakat muson yağmurları başladığında öfke nöbetleri geçirirmiş. Kasaba sakinleri nöbetlerin birkaç hafta devam ettiğini bilirmiş ve durumu düzeltebilecek güce de sahip olmadıklarından atılan ağlar toplanır ve dinlenmeye çekilirlermiş. Birkaç hafta sonra hava açılır, deniz sakinleşirmiş. Yağmurların sona erişini kutlarlar ve denize hindistancevizleri atarlarmış. Çünkü kız hindistancevizlerini severmiş. Balık tutmak için ağlar yeniden salınırmış. Huzur dolu bir yaşamları varmış; kadınlar ve erkekler birlikte çalışır, mutlu yaşarlarmış. Zaman hep böyle geçmemiş.

Bir yıl balık kıtlığı olmuş, aptal bir genç adam tüm balıkçıları tanrıçalarını öldürüp onu balık yemi olarak kullanmaya ikna etmiş. Böyle yaparlarsa her zaman balık tutabileceklerini söylemiş. Tanrıçayı öldürememişler, onu parçalara ayırmışlar fakat her parçada yeniden büyümüş.

Onu boğmaya çalışmışlar fakat yüzerek oradan uzaklaşmış. Köylüler korkmuşlar. Günler, aylar, yıllar geçmiş, muson yağmurları başlamış, yağmurlar bitmiş, yine balık tutmuşlar. Yavaş yavaş yaşamları değişmiş. Yüzyıllar geçmiş, küçük kasaba metropol olmuş. Orada yaşayan insanlar balıkçılığa dair tüm bildiklerini unutmuş. Tanrıçayı da unutmuş. Ve şimdi sadece anılar kalmış. Orada bir erkek çocuğunun doğuşunu büyük bir sevinçle karşılarlar fakat bir kız çocuğu sadece üzüntü ve hayal kırıklığı getirir.

Bir zamanlar çok ağlayan kahverengi bir karakurbağası vardı. Bu dişi kurbağanın bu kadar ağlamasının nedeni kendini çirkin bulmasıydı. Beneklerinin olduğu doğrudu fakat bütüne bakıldığında bir taşı ya da yeryüzünden kopmuş bir parçayı andırıyordu.

Ağlaması hiç kesilmezdi, ailesi de her seferinde onu teselli ederdi. “Senin alnının ortasında bir mücevher var. İşte bu seni ve bizi kıymetli kılıyor.”

“Peki ya kaybedersem?” diye sordu bir gün küçük kurbağa.

“İşte bu bizim sonumuz olur. O senin çeyizin, seni değerli kılan tek şey.”

Kurbağa yine hıçkırıklara boğuldu. “Şimdi ne oldu?” diye sordu ailesi.

“Onu kaybetmek istemiyorum. Mücevher değerli ve sahip olduğum tek şey” diye yanıtladı kurbağa.

“Kaybetmeyeceksin” dediler fakat kurbağa evlendiğinde onu kaybedeceğini biliyordu. “O ayrı” dedi anne ve babası, “evlendikten sonra kaybetmen sorun değil, çünkü senin bir zamanlar kıymetli olmanın bir önemi kalmamış olacak.”

Serçeler çocuklarını eğitmesi için bir çalıkuşuyla anlaşmışlar. Çalıkuşu, işini özenle yapan çalışkan bir eğitmenmiş fakat serçelerin anne ve babaları onun tüylerinin rengini, mütevazı dış görünüşünü eleştirmişler. Ayrıca çalıkuşunun evli olmaması onlar için alay konusu haline gelmiş. Serçelerin çocukları da diğer çocuklar gibiymiş; kurnaz ve inatçı, basit ve tatlı, ve kimi zaman kibar kimi zaman ise pinti. Bir gün çok büyük bir skandal yaşanmış. Kuşlar çalıkuşunun cinsiyetinin olması gerektiği gibi olmadığını fark etmişler. Çocukları için endişelenmişler. Çocuklarının ahlaki değerlerine zarar vermiş olabileceği düşüncesi onları yiyip bitiriyormuş. Çalıkuşunu çağırmışlar ve bir açıklama beklediklerini söylemişler.

Çalıkuşu demiş ki, “Özel olan özeldir, umumi olan da umumi.”

“YOOO bu kadar basit değil. Sen sadece bir lezbiyen değilsin, aynı zamanda feministsin de. Feministlere göre özel olan ve umumi olan birbirinden ayrılamaz.”

Bunun üzerine çalıkuşu “Çocuklarınıza seks yapmayı öğretmedim, onlara okuma, yazma, biraz da matematik öğrettim” diyerek kendini anlatmaya çalışmış.

“Hayır bu kadar basit değil! Çocuklarımız seni örnek alıp sana benzemek isteyebilir. Sen ise korkunç ve berbat bir yaratıksın” diyerek hep bir ağızdan bağırmış serçeler. “İğrenç ya da korkunç biri değilim” demiş çalıkuşu kızarak.

“Bu daha da kötü ya. Sen artık onlar için bir örneksin.”

“Sizler de öylesiniz!”

Çalıkuşunun öğretmenliği orada sona ermiş. Serçelerin çocukları büyümüş. Nasıl olduysa çocuklardan bazıları herkesin korktuğu o korkunç şeyi tercih etmiş, bazıları da olmamak için direnmiş.

Güneşin ağız kulaklarına varıyor, kükrüyor, ateşli enerjisi dünyayı ısıtıyor: Kız kardeşçe ensest. Üreme mümkün mü? Çamurun içinde ışıktan başka bir şey var olamaz. Güneş erkek olmalı. Dünya da kadın. Kurallar böyle. Dünya yaralı, yol yol çatlaklar var yüzünde. Ateşli ve ışık saçan güneşe bak. Dünya ayrıldığında her erkek acı çeker, her insan ah eder. Erkek dünyanın merkezindedir. İnsan kadınlar, hem insan hem kadın olanlar yoktur. Kadınlar insandır, yoktur, vardır.

BUNU YAPAN DIŐİ KURBAĞA ÇILDIRMIŞ ÖLMALİ

Prens halı gibi yumuŐak yeŐil çimlerin üstünde topuyla oynuyordu. Hava güneŐliydi, diŐi kurbađa da sabırla topun cup diye suya dűŐeceeđi anı bekliyordu. Top dűŐtü, kurbađa da suya atladı ve bir çırpıda prensin topunu sudan çıkardı. Prens imlerin üstünde soluklanan kurbađayı avucuna aldı “Tatlı, őirin yeŐil kurbađa” diyerek sevdi. Kurbađadan ayrılmak istemediđinden onu cebine koydu ve saraya gűtűrdű. AkŐam yemeđinde kurbađa da masadaki fincanın kenarına tutunup onu izledi. Yemekten sonra prens kurbađasını yatak odasına gűtűrdű ve onu bir kavanoza koydu. Uykuya dalmadan önce kurbađasına iyi geceler dilemeyi de ihmal etmedi. Kurbađa tűm gece hopladı zıpladı ve sabaha karŐı kavanozdan çıkmayı baŐarıp oradan uzaklaŐtı. Sabah saat 7’de prens uykudan uyandı ve oyun oynamak için dıŐarı ıktı. Yanında bir de boŐ kavanoz vardı.

BALIKÇININ KARISI YA DA APTAL FEMİNİST

*Denizlerin prensi,
Yalvarırım kulak ver,
Alice, karım için yakarıyorum sana,
Felaketimdir benim,
Yalvarmam için yalvardı
Merhametinle lütuflanalım diye.*

Somon balığı su yüzüne çıktı, altın sarısı derisiyle ışıltı ışıltı ve çok zarıftı. “Daha başka ne isteyebilirdi ki! Dünyanın kralısın. Altından yapılmış bir sarayın var, sarayın güneş içinde bir avlusu ve güzel mi güzel de bir bahçesi var. Bundan daha fazla ne istenebilirdi ki?” diye sordu balığa adam.

“Söyleyeyim efendim. Daha güçlü olmak istiyor. Karın özgürlüğünü istiyor. Her istediğini yapabilmek istiyor.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sorunca adam, “Efendim bunu söyleyemem” dedi.

Israrla “Lütfen söyle” deyince “Sanırım karın tanrı olmak istiyor” dedi. Söyleneni saçma ve komik buldu adam. “Onun, istediği şey sadece boşanmak”. Somon balığının balıkçıya bir teklifi vardı.

“Eğer sen de istersen kral olmaya devam edersin, karını da göndeririz.” Balıkçı “tamam” dedi. Somon balığıyla birlikte sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

aman zaman içinde akıp giderken ormandaki küçük barakada çocuklarıyla birlikte yaşayan bir kadın varmış. Günlerden bir gün prens ormanda avlanırken gök gürlemiş, şimşekler çakmış ve tozu dumana katan bir fırtına çıkmış. Prens sıırıslılam ve perişan halde yolunu bulmaya çalışırken, ayakları onu barakanın önüne kadar getirmiş. Kadın, evine sığınmasına izin vermiş ve ona oldukça nazik davranmış. Gün aydınlandığında prens oradan ayrılarak sarayına gitmek için yollara düşmüş. Kral ve kraliçe oğullarını sağ salim karşılarında gördüklerinde sevinçten havalara uçmuşlar. Teşekkürlerini iletmesi için saray muhafızlarından birini barakaya göndermişler.

“Senin bir şey bildiğin yok; evine sığınan prensin ta kendisiydi” demiş gelen muhafız.

Kadın “Yanılıyorsun, misafirimin prens olduğunu biliyordum” diye karşılık vermiş. Gelen adama ne maksatla geldiğini ve görevinin ne olduğunu sormuş. Adam sarayda çalıştığını, ona kral ve kraliçenin teşekkürlerini iletmek için gönderildiğini söylemiş. “Bana teşekkür etmek istiyorlarsa kendileri gelsinler” diyerek yollamış kadın adamı.

Muhafız saraya varmış ve kadının söylediklerini krala anlatmış. Kral adamın anlattıklarını yüzünde bir gülümsemeyle dinlemiş, sonra da bu olayı unutmuş. Olanları duyan kraliçenin tepkisi daha farklıymış. Biraz tedirgin olmuş fakat hislerini de anlamlandıramamış. “Kızgın mıyım? Değilim. Kızgın olmalı mıyım? O zaman beni rahatsız eden ne?” gibi düşünceler zihninde dolaşıp duruyormuş. “Kadın nazıkmiş. Prens de güvendeymiş. Kadına teşekkür de ettik. Öyleyse sorun ne? Ona borçlu mu hissediyorum?” Kraliçe düşünmekten yorulmuş ve kadının ziyaretine gitmeye karar vermiş. Kraliçe kapıyı çalmış, kadın onu içeri almış ve çay ikram etmiş. Kraliçe kadına teşekkür etmiş, kadın da “Çok yağmur yağıyordu ve prens de çok ıslanmıştı” demiş sadece.

Bunun üstüne kraliçe “Tekrar teşekkür ederim” diyerek gitmek için ayağa kalktığında “Sizin ya da çocuklarınızın yardıma ihtiyacı olursa bana gelmekten çekinmeyin” demiş kraliçe.

“Bize yardım edemezsiniz.”

“Neden edemeyeyim?”

“Çünkü bizden çok var ve buralara sık sık yağmur yağar.”

ÖRÜMCEKLER HAKKINDA

Küçük Muffet Hanım bir taburenin üstüne oturur, örümceklerle sohbet ederdi. Çok yalnızdı. Okuldaki kızlar flörtlerinden ve erkeklerden konuşurlardı ama o hiçbir şey anlamazdı. Şiirler yazardı. Erkeklerin yaptığı şakaların onun şiirlerinden daha önemli görülmesine de anlam veremezdi. Örümcekleri gözlerdi. Çok okuyan biriydi.

“Bir zamanlar” dedi kendi kendine “küçük bir örümcek varmış, hiçbir örümcek bu dişi örümcekten daha iyi ağ öremezmiş.” Masalın devamını getirmedi. Sonunu biliyordu, çünkü mitolojideki Arakne masalını defalarca okumuştı. “Arakne neden örümceğe dönüştürülmüştü? Çünkü o da pek çok şeyi anlamamıştı. Athena ona neden kızmıştı?” dönüp kitabına baktı. Kitap öyle diyordu: Athena en güçlü tanrıçaydı, babasının kızıydı.

Fantastik kadın bir hışımla bulutlara doğru yükseldi, kemendini atıp bir gezegen yakaladı, onu yörüngeye oturttu, bir uzay gemisi kurtardı, bir dağı yassılttı, yüksek bir binayı düzledi, bir çocuğa gülümsedi, birkaç hırsız yakaladı, hepsini bir günün sabahında yaptı, sonra mola verip psikiyatrını görmeye gitti, çünkü nihayetinde kadındı ve tek istediği normal bir hayattı.

BİR DANA Kİ SEFERE

Kadın “Uyandığımda her şey ya daha iyi olacaktır ya da daha kötü. Belki de erkek kendini de kadını da ortadan kaldırmış olur. Her ne olursa olsun hiçbir şey aynı kalmayacak” diyerek bin yıllık bir uykuya daldı. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bin yıl yavaş geçmiş hızlı geçmiş umursamadı. Zamanı geldiğinde gözlerini açtı, esnedi gerindi. Başucunda altı doktor vardı.

“Kaç yaşındasınız?”

“Medeni haliniz?”

“Evli, bekâr, dul?”

“Değişen bir şey yok mu?” diye sordu kadın başında bekleyen erkeklere.

“Olmaz olur mu?” dediler heyecanla “bin yılda erkekler gezegenlere ve yıldızlara erişti, çocuklarımıza iyi bakıldı, iyi yetiştirildiler, kadınlarımız iyi baktı onlara. En önemlisi de her erkeğin kendine ait bir evi ve makul bir geliri var artık.”

Cüce, kimselere görünmeden Bilge Kişi'ye bir soru sormak için ormana gitti, onu yola düşüren nedenleri adlandıramamıştı. Öfke değildi, hayal kırıklığı da değildi; içinde büyüyen bir "bilme arzusu" vardı. Önceleri eşyanın doğasının oldukça basit olduğunu düşünürdü. Cüceler ve devler vardı. Erkek kardeşleri büyümüşler ve dev olmuşlardı; fakat kendisinin boyu hiç uzamamıştı, oldukça kısa boylu bir kızdı. Annesinin de boyu uzun değildi, kısa boyluluğunun suçlusu olarak onu görmüştü. Düzenin nasıl işlediğini öğrenmeye karar verdi. Ormanda ağır adımlarla yürürken zihnindeki soruları da bir düzene sokmaya çalışıyordu. Yolun yarısına geldiğinde annesini istediği için iki gözü iki çeşme ağlayan bir erkek cüce gördü. Habire ağlayıp mızızızlanan cücelerden hoşlanmazdı fakat ona yola beraber devam edebileceklerini söyledi. Ormanda biraz yol almışlardı ki bir başka cüceyle karşılaştılar. Bu seferki ağlamıyordu, sadece biraz sızlanıyordu. Onlardan da kısaydı. Bu küçük cüce kız da onlara katıldı. Az gidip uz gittikten sonra bir erkek iki kızdan oluşan cüce grubu Bilge Kişi'nin mağarasına vardı. Onu, mağarasının önünde oturmuş güneşlenirken buldular. Biraz kırılğan ve yorgun görünüyordu fakat misafirlerine karşı kibardı. Kıza "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

“Cüce olmaktan kurtulup dev olmak istiyorum” dedi kız.

En kibar haliyle “Bu imkânsız” dedi Bilge Kişi. Sonra az ötede ağlamaya devam eden cüce erkeği göstererek “Deve dönüşecek olan odur, fakat senin için ve diğer küçük kız için bu imkânsız” dedi Bilge Adam. “İki tür cüce vardır. Büyüeyebilenler ve cüce doğup cüce olarak ölecekler.”

Cüce kızın hayalleri tuzla buz oldu. Aklında bir soru daha vardı: “Sizin devliğiniz yaratılıştan mı?”

“Aslında hayır” dedi gülümseyerek. “Çok da önemli değil. Benim yaşımdaki herkes yaratılıştan devdir.” Söyleyecek pek de bir şey kalmamıştı. Oradan ayrıldılar, diğer ikisini evlerine bıraktıktan sonra evine gitti. Sabırlı olmaya karar verdi. Madem büyüemeyecekti, yaşlanıp bilge cüce olmayı bekleyebilirdi.

YEŞİL CARİYELER

Seneler, seneler evvel avcılarının piri yakışıklı mı yakışıklı Orion'un krallığındaki yeşil cariyeler öylesine vahşi, cazibeli ve korkunçlarmış ki yeryüzündeki hiçbir erkek onlara karşı koyamazmış. Cariyeler tüm evren için tehdit niteliğindelermiş. Bir gün bu kadınlarla başa çıkabilecek bir erkek çıkagelmiş. Bu adam, krallığın en görkemli uzay gemisinin kaptanı imiş. Galaktik savaşlarında düşmana korku salan bir ismi varmış, öyle ki kudretli uzay ordusunun vazgeçilmez bir askeriymiş. Yeşil cariyeler ve Kaptan karşılaştığında krallığın tüm kameraları yalnızca onlara odaklanmış. Genç kaptanın baştan çıkaran kılıç dansına, sonu gelmeyen enerjisine, akıllara ziyan akrobasi hareketlerine kayıtsız kalamayan cariyeler nihayet itaat ederek ardı arkası kesilmez kazançlar sağlamışlar adama. Uysal kölelerin sundukları şeyler her zaman aynı olmuştur. Bunların hepsi bir masalmış, Kaptan'ın taktiği ise bunu tüm yeniyetme askerlere okumakmış.

İLKEL İNSAN

Mağarada yaşayan yabani bir kadın varmış. Bu kadının saçları pis, bacakları kıllı, dişleri de sapsarıymış. Karnını avlanarak doyurur, boş zamanlarında da resim çizermiş. Yetenekliymiş. Mağaranın diğer sakinleri olan mamut, kaplan, bizon, kuş ve arada sırada uğrayan balıklar kadının çizimlerine hayranlıkla bakarlar. Kadın bir gün âşık olmuş. Bu duyguyu heves ya da arkadaşlık olarak adlandırmak da mümkünmüş. İlişkilerine ne denirse densin, kadın azimle resim yapmaya devam etmiş. Yaşamı boyunca yüzlerce mağara kadını eskizi çizmiş. Yıllar yıllar sonra her ikisi de ölmüş; mağara da kabile de yok olmuş. Kesin olan tek şey şudur: Bu kadın hiç var olmamış o bir bilinmeyenmiş, resimleri çizen de orada yaşayan da o değilmiş.

ERKEĞİN ODASI

Her seferinde aynı şeyi yapardı ve bu beşinci seferde de aynı şeyleri tekrarlayacaktı. Evden ayrılmadan önce karısına talimatlar verdi, en küçüğü de dahil tüm anahtarları da ona teslim etti ve tek başına uzun bir yolculuğa çıktı. Aşağı yukarı dört hafta sonra eve döndü. Ev temizdi, parkeler cilalanmıştı fakat küçük odanın kapısı hiç açılmamıştı. Mavi sakal şaşkına dönmüştü.

“Hiç merak etmedin mi bu odayı?” diye sordu.

“Hayır” dedi kadın.

“Sırlarımı öğrenmek istemedin mi?”

“Neden isteyeyim?” diye sordu kadın.

“Merak etmen çok doğal. Gerçekten kim olduğumu bilmek istemiyor musun?”

“Sen Mavi Sakalsın ve benim kocamsın.”

“Peki ya oda ve içindekiler? İçeride ne olduğunu gözlerinle görmek istemez misin?”

“İstemem. Sanırım kendine ait bir oda yapmışsın, bu da çok doğal.”

Adamın gözünü öfke bürüdü, oracıkta kadını öldürdü. Mahkemede ağır tahrik altında suç işlediğini söyleyerek kendini savundu.

TANRIÇANIN ZARAFETİ

Yüce gönüllü bir çocuk ormana gitmiş ve tanrıçaya yalvarmış. Tanrıça yakarışları duymuş ve çıkagelmiş. Çocuk neye üzüldüğünü anlatmış: “İnsanlar açlıktan ölüyorlar, çocuklar acı çekiyor, kadınlar dövülüyor, tecavüze uğruyor ve öldürülüyor. Erkekler sakat bırakılıyor. Mazlumlar mazlum oldukları için cezalandırılıyor. Kötülük dünyadan elini çekmiyor. Bu böyle gitmez. Bir şeyler yapmalısın.”

“Yaparım fakat bir şartım var. Diğerlerinin hayatına karşılık senin hayatın. Yaşamından vazgeçebilirsen bir insanın iyi ve mutlu olacağına söz veririm.”

“Hayır, ben de insanım yaşamak benim de hakkım” demiş küçük kız.

“İki insan” demiş tanrıça, “sayı fazlalaşırsa bedel azalacak. Vazgeçmen gereken tek şey ayrıcalıklı bir hayat.”

Kız bu teklifi de kabul etmemiş. “5, 10, 1 milyon insan da olur aynı bedele karşılık.”

Kız ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilememiş. Şaşkına dönmüş “Benimle alay ediyorsun” diyebilmiş sadece.

“Evet ediyorum. İyisi mi bunlara alış ve yaşamaya devam et.”

Insanın biri, çıldırmış olsa gerek, ormanda yürümeye başladı. Aslanlar kükredi çünkü kana susamışlardı ama insana hiçbir şey yapmadılar. Gergedanlar saldırdı çünkü av arıyorlardı ama insan yine güvendeydi, her seferinde ıskaladılar. Haydutlar çıkageldi birden, onlarsa seks için aranıyorlardı ama hızla önünden yürüdüler insanın, hiç mi hiç rahatsız etmediler.

Sonunda insan, ormanı sağ salim geçip devasa bir kalabalık tarafından karşılandı. “Başına bir iş gelmeden nasıl buraya varabildin?” diye sordular hayranlıkla.

“Görünmezlik pelerinim sayesinde aslanlar ve diğer vahşi yaratıklar beni göremedi.”

“Hımm, neden öldürülmediğin belli oldu ama neden tecavüz etmediler?” diye sordu kalabalık endişeyle.

“O da pelerinim sayesinde” dedi insan, “görüyorsunuz ya, bu bir erkeklik pelerini ve sadece erkekler görebilir beni.”

YABAN TAVŞANI VE KAPLUMBAĞA

Kaplumbağa atalarına imrenmiş ve onların kahramanlıklarını taklit etmeye karar vermiş. Yoldan geçen bir yaban tavşanını yarış yapmaya ikna etmiş. Tavşan beş metre ötede koşmak için hazır beklerken kaplumbağa bitiş çizgisinin sadece bir adım gerisinde yerini almış. Yarışı kaplumbağa 5,5 cm önde bitirmiş ve kaplumbağalar arasındaki üstünlüğünü ilan etmiş. Tavşan “Sen hepi topu bir adımlık bir uzaklık koştun, ben ise beş metre koştum” diyerek karşı çıkmış.

Kaplumbağa tavşanın sözlerini umursamış “İşte buna şans derler. Her işin iyisi vardır. Sen de iyi bir mağlup nasıl olur, onu öğrenmelisin” demiş.

Halbuki kaplumbağanın bir de kuzeni varmış. O ne zaman bir tavşanla yarışsa bitiş çizgisini okyanusun en uzak noktasına çekermiş.

Kadın öldü ve cennete gitti. Orada herkes çok kibardı. Cennetin Kralı hükmedici ama nazik ve bir dede gibi şefkatliydi. Kadın ne zaman onunla göz göze gelse gülümsediğini fark ederdi. Kadın bulunduğu yerden memnundu, eğer isterse kolaylıkla uyum sağlayabileceğini düşünüyordu. Genelde keyifliydi, kimseye kaba davranmıyordu fakat bir süre sonra kendiyile baş başa kalabileceği, kalabalıktan uzak köşeler aramaya başladı. Bir gün Cennetin Kralı bir koridordan geçerken kadını pencereden dışarıya bakıyorken gördü.

Kolunu kadının omzuna atarak “Bir sorun mu var? Kendini evinde hissetmiyor musun? Neden mutsuzsun?” diye sordu.

Ağlamak ve tekrar küçük bir kız olmak istediğini söylemek istedi fakat bunları söyleyemedi. “Burası tıpkı evim gibi, işte beni üzen şey de bu” dedi.

ADRIENNE RICH İÇİN

Bin bir gece sonra hükümdar, kadının hayatını bağışlamaya, onu kraliçesi yapmaya ve sonsuza kadar birlikte yaşamalarının iyi olacağına karar verdi. Fakat bin bir gecenin sonunda kadın yorgunluktan bitkin düşmüştü. Bin bir gece ve bin bir ölümden sonra hükümdarın teklifi pek de bir şey ifade etmemişti.

“Peki, senin mükâfatın ne olacak?” diye sordu hükümdar.

Şehrazad küçük kız kardeşine baktı. Dinarzad ablasına gülümsedi. Şehrazad cevap verdi:

“Ödülümü aldım, az önce verildi.”

Pekâlâ, eşit haklara sahip olmak istiyorsanız savaşmalısınız.”

“Bu harika. Savaşacağım!” dedi kadın.

Orduya yazıldı ve savaşa gitti. Bütün asker arkadaşları erkek insanlardı. Hayatını cehenneme çevirdi asker arkadaşları. Birkaç yıl sonra savaş sona erdi ve evine döndü. Gazeteciler etrafını sardı, sorular sormaya başladılar.

“Her şey olması gerektiği gibiydi. Erkekler erkekleri öldürdü, kadınlara tecavüz edildi. Ben de birkaç erkek öldürdüm fakat işleri tecavüz boyutuna getirmedi.”

“Şimdi her anlamda donanımlı bir insan olduğunuzu düşünüyor musunuz?”

“Evet. Söylemek isterim ki bunun için tecavüz zorunlu değil.”

TİLKİ İLE LEYLEK

ilki leyleği evine davet etmiş. Dişi tilki, leylek gelir gelmez kendinden söz etmeye başlamış. Yeniliğe açık ve araştırmacı bir tilki oluşundan, leyleklere ve leyleklerin benliklerine duyduğu saygıdan bahsetmiş. Leylek dinlemiş ve teşekkür etmiş.

“Varsayımında bulunmak istemem, bu nedenle sana bazı sorular sormam gerekir” diyerek ilk sorusunu sormuş: “Leylekler yemek yer mi?”

“Evet” demiş leylek. Tilki bu cevabı çok sıra dışı bulmuş. Bir soru daha sormuş: “Bilindik yiyeceklerden mi yersiniz, yoksa yepyeni şeylerle mi karnınızı doyurursunuz?”

“Sıra dışı şeyler yeriz” demiş leylek. Tilki bu cevaptan da çok etkilenmiş.

“İçkiyle aranız nasıl?” diye sormuş.

“Her ayın beşinde ve yedisinde içeriz fakat yıllardır ayın üçünde ve on dördünde içeriz” demiş leylek.

Tilki çok şaşırmış ve meraklanmış. “Leylekler konuşabilir mi? Konuşabildiğini görüyorum fakat sormak istediğim, günlük dili akıcı bir biçimde kullanıp kullanamadıkları” demiş.

Üzgün bir şekilde başını iki yana sallayarak “Hayır” demiş leylek. “Sözcükleri eşit bir şekilde pay ettik. Hisseme düşenlerle üç yüz yıldan beri idare ediyorum. Gitmeliyim” diyerek aceleyle oradan uzaklaşmış.

Tilki leylekler hakkındaki çalışmasının sonucunda bazı rakamlara ulaşmış. Hesaplamalarına göre leyleklerin kullandığı sözcük sayısı on yediymiş. Her yüzyıl için on yedi sözcükleri varmış.

ÖLDÜREN ÖZELLİK

amanın birinde öldürme yeteneğine sahip bir lezbiyen varmış.

İlk kurbanı anlayışlı bir adammış, aptal bir Asyalı kadın olduğunu düşünüp ona iş veren adam.

İkinci kurbanı çenesi düşük bir kadınmış. Onu akşam yemeğine davet etmiş ve akşam boyunca kadın sağlıklı bir kadın olduğunu, bulaşıcı bir hastalığı olmadığını anlatmış durmuş.

Üçüncü kurbanı bir homoseksüel erkekmiş. Bu insan, kadının statüsünün en en en alt seviyede olduğunu söylemiş. O en azından beyaz bir tene sahipmiş ve üstünlüğü buradan gelmekteymiş.

Duruşmaya üçü de şahit olarak çağrıldı. Duruşmaya katılabildiklerine göre öldürülmemişlerdi. Lezbiyen kadın onları öldürmüş olmayı tüm kalbiyle istediğini söyledi. Niyeti kayıtlara geçirildi ve hak ettiği cezaya çarptırıldı.

KEDİLER VE ÇANLAR

edi kim olacak?”

“Ben olmam” dedi kahverengi fare, “bir sürü yavrum, yapacak işlerim ve almam gereken şeyler var.”

“Ben de olmam” dedi mavi fare, “aptal kavgalardan nefret ederim ve bir barışseverim.”

“Ben hiç olmam” dedi küçük fare, “çok küçüğüm, çan da çok ağır.”

“Bana hiç bakmayın” dedi büyük fare, “çanlardan hiç anlamam, dahası benim için çok sıkıcılar.”

Çılgın fare “Göreve talibim, yapabilirim. Çok eğlenceli bir iş” dedi.

Kahraman fare atıldı “Ben yapacağım. Zafer istiyorum” diye kabardı.

Zeki fare söz aldı en sonunda “Kedi eninde sonunda ölecek. Boşuna endişeleniyoruz” dedi.

“Tabii ya, unutalım gitsin” dedi tüm fareler. Böyle söylediler fakat bazıları unuttu, bazıları unutmadı.

EJDERHA KATİLLERİ

Ejderhası olan bir kız çocuğu varmış. Gündüz ejderha çocuğun yatağının altına sokulur, orada sakince uyurmuş fakat gece etrafta kimseler olmadığına ejderhayı tasmaından tutar birlikte yürüyüşe çıkarlarmış. Kasabanın en uzak yerine geldiklerinde ejderhanın sırtına atlar ve birlikte bir süre uçarlarmış. Kurala göre ejderhadan söz etmesi yasakmış fakat bir ya da iki kez birine çok kızdığına “Ejderhanın tasmaını çıkarırım bak!” demiş. Söyledikleri çok önemsenmemiş çünkü insanlar ona inanmamış. Gün be gün büyüyen kızla birlikte ejderha da kuvvetlenmiş. Ejderhanın ısıll ısıll günlerde zamanını uyuyarak geçirmesi aklına yatmaz olmuş, bu yüzden bir sabah gün ışığında uçmaya karar vermişler. Birlikte yola koyulmuşlar. Herkes onları görmüş. Çoğu gördüklerine inanmamış fakat aralarından birkaçı silahlarını almak için evlerine koşmuş. Silahı kapıp gelenler canavarı vurmuş, kızı da sakat bırakmışlar.

ÖZGÜRLEŞME

ışların sert geçtiği Kanada'da yaşayan bir kişi çok yorulur. Toplantı biter bitmez işte o kadın kendisini renksiz bir kuşa dönüştürür ve

pencereden uçar gider. Gören olmaz, gören olsa da silueti dans eden kar tanelerinin arasında kaybolur. Bir şey olmaya gerek yoktur. Bir şey olmadan yaşamayı başarmıştır. Bu özgürlük gibi bir şeydir. Soğukta uzun süre kalmıştır, üşümüştür de fakat buzdan bir melek olmuş atmosfere yuvarlanıp gitmiştir.

İSTİRİDYE ÇOCUK

Bir zamanlar bir istiridye çocuk varmış. Konuşmaz, kafasına bir şey takmaz, okyanusun dibinde sessizce yaşayıp gidermiş. Bu kız tüm gayretiyle elinden gelenin en iyisini yaparmış; kendini korumak için hiçbir şey yapmadan, hareket bile etmeden, öylece dururmuş. Hareketsiz kalmak çaba gerektirirmiş, sıkıntıdan ülser olmuş fakat yılmamış, kendi kendini koruyabilmek uğruna devam etmiş. Öylece dururken ağzını açıp da tek kelime etmezmiş. Bir gün bir dalgıç onu bulmuş ve istiridyeyi ortadan ikiye ayırmış. İçinden dünyanın en güzel incisi çıkmış. Neredeyse mükemmelmış, olması gerekenden daha büyükmüş ve yaydığı ışık büyüleyiciymiş. Uzak diyarlardan insanlar gelmiş onu görmeye. İstiridye memnun olmuş mu? Muhtemelen olmuştur, fakat malum sebepten tek kelime etmemiş.

Soru: İstiridye neden bir şey söylememiş?

- a. alışkanlıktan
- b. o zamana kadar çoktan ölmüş olduğundan
- c. tamamen alçakgönüllülükten.

TEK GÖZLÜ MAYMUNUN YENİ MACERALARI

Güneşin tepede parladığı bir öğle vaktiydi. Tek gözlü maymun ırmağın arkasındaki ormanda dolaşırken meditasyon yapan bir kadına rastladı. Maymun, kadının tanınan bir münzevi olduğunu hemen fark etti, aynı zamanda ünlü bir brahmanın eşiydi. Hemen oracıktaki bodhi ağacının dalına sıçradı, kıpırdamadan kadını izlemeye koyuldu. Birden kuvvetli bir patırtı duydu, Tanrı Indra, ağacın tepesinden açıklığa indi. Kadın istifini bozmadı, meditasyona devam ediyordu fakat tanrı onu yere yıktı ve tecavüz etmek için üstüne abandı. Tam bu sırada kadının eşi, rahip çıkageldi ve tanrı ortadan kayboldu. Eşine tecavüz edildiğini anlayan rahip bu yanlışın öcünü almak için üst mertebedeki tanrılardan izin istedi. Tanrı Vishnu geldi ve olayın şahidinin olup olmadığını sordu. “Tek gözlü maymun olayın şahidi” dedi brahman. Maymundan olayı anlatmasını istedi. Maymun kadının bilgeliğine daha da saygı duyuyordu, bu yüzden elinden geldiğince doğruları söylemeye çalıştı. İfadenin sonunda Vishnu, Tanrı Indra’nın çok büyük bir günah işlediğini ve bu günahın bir brahmana karşı işlenmiş olduğunu duyurdu. Tanrının arınması için kurban kesmesi gerekmektedir. Indra çağrıldı ve bir at kurban etti.

Olayları gözden geçirme zamanı geldi çattı: Bir atın canına kıyıldı, bir tanrı günahından arındı, bir brahman tatmin oldu, içi rahatladı, bir kadın perişan edildi ve bir maymunun kafası karıştı.

Ve sonra ormana doğru yürüdüler; yazın son günleriydi fakat güneş hâlâ sıcacıktı, yapraklar sonbahara hazırlanmaya başlamışlardı. Su üstünde taş sektirdiler. Tatlı tatlı yarıştılar. Eski zamanlarda heteroseksüel âşıkların sonbaharın başlarında ormanın içlerine doğru ilerledikleri akıllarından bile geçmedi. Birbirlerine iyi geceler dileyerek ayrıldılar. İki gün sonra daha resmi bir ortamda bir araya geldiler. Arabaya atlayıp şık bir yere gittiler ve akşam yemeği yediler. Sohbet ettiler, birbirlerine başlarından geçen olayları anlattılar. Ortak noktaları çoktu: Hırslıydılar, kadınlardan hoşlanıyorlardı ve espri yetenekleri vardı. Birbirlerinin inceliğinden etkilenmişlerdi, rahat hissetmişlerdi. Üç gün sonra tekrar buluştular. Biraz düşündüler. Hâlâ neşeli, nazik ve sıcakkanlılardı fakat düşüncelerinin sınırları burada bitmiyordu. Kimse bir şey söylemedi.

DERBYSHIRE BALIĞI

Ingiltere'nin iç kısımlarında, biraz daha net belirtmek gerekirse, Derbyshire'da bir yerlerde karanlık mağaralar vardı. Bu mağaraların içinde de balıklar yüzerdi. Balıkların gözleri görmüyordu ve bunun nedeni gayet açıktı. Karanlıkta yüzdükleri için görmeleri gerekmiyordu. Aynı zamanda saydamlardı. Saydam olmalarının nedeni de çok barizdi. Göremiyorlardı, bu nedenle görülmek için gösterişli olmalarına da gerek yoktu. Havuzlardaki balıkların varlığı başlarda sadece söylenti idi, ta ki mağaralardan avcunda ölmüş balıklarla bir çocuk çıkıp gelene kadar. Derbyshire'daki balıkların kötü durumu pek çok insanda acıma hissi uyandırdı. Balıkları gün ışığı ve serin sularla buluşturmak için bir şeyler yapmaya karar verdiler. Fakat işe yaramadı, balıklar ölmeye devam etti. Beklenen sondan kaçış yoktu: Doğa en iyisini bilir, karanlıkta kalmış bu varlıklar yaşamak istemiyorlardı. Şimdi ise nesilleri tükendi tükenecek.

Ormanda iki şövalye. Bir mayıs sabahı. Gün ışığı yaprakların arasından süzölmektedir. Bir genç kız sessizce ağlamaktadır. Şövalyelerden biri, kızını kaçırmır. Halbuki öteki şövalyedir ona âşık olan. İki erkek kavgaya tutuşur. Kıza âşık olan diğerini döver ve kavgayı kazanır ama sorunlar bitmez. Üzgün kız tecavüze uğramıştır. Ona âşık olan şövalye kahrolur. Onunla nasıl evlenecektir? Sonsuz bir kedere düşer.

Rapunzel'i altın sarısı saçlarından bir sandalyeye bağlamışlardı. Bu durumu önemsememişti ama kurtulmaya çalışacak cesareti de yoktu. Cadı kötüydü, lanetliydi ve her şey olması gerektiği gibiydi. Cadı Rapunzel'e bir makas bıraktı, işte ondan sonra Rapunzel hayal kurmaya başladı. Güçlü kuvvetli bir prensin geldiğini, sandalyesiyle birlikte kendisini kucakladığını hayal etti. Hayaller devam ediyordu. Bu kez de önünde derin kazılmış hendekleri ve kalın duvarları olan bir kale düşledi. Bu kalede güvende hissedeceği kendine ait bir oda bile vardı.

Bir zamanlar üç kızı olan bir kral varmış. İlk kızı doğduğunda kral üzülmüş, çünkü o oğlu olsun istermiş, fakat karısı ona doğan bebeğin çok özel bir bebek olduğunu söylemiş. Kızın gittiği her yerde birden çiçekler açıyormuş. İkinci kızı doğduğunda yine aynı şey olmuş. Kraliçe kızın ayağının bastığı yerden inciler fışkırdığını söylemiş. Bunu duyunca biraz olsun mutlu olmuş kral. Üçüncü çocuğun doğumu yaklaştığında kral çok ama çok huzursuz ve sinirliymiş. Ne yazık ki bu kez teselli edecek kimsesi de yokmuş. Kraliçe üçüncü kızını doğururken ölmüş.

Prenseslerin çocuklukları çok mutlu geçmemiş fakat bir şekilde büyümüşler. İlk iki prenses komşu krallıkların prensleriyle evlenmiş. Üçüncü prensesin evlenmesiye bu kadar kolay olmamış, çünkü kendine ait bir mucizesi yokmuş. Onun da özel bir yeteneğe sahip olma ihtimali elbette varmış fakat kimse bunun ne olduğunu bilmiyormuş. Bu yetenek her ne ise yürüdüğünde gerçekleşmiyormuş. Kralın öfkesi giderek büyüyormuş çünkü ülkede kralın üçüncü kızının gerçek bir prenses olmadığı yönündeki dedikodular almış yürümüş. İnsanlar şöyle düşünüyorlarmış: Bir prenses yürüdüğünde bir şeyler olur.

İşler her geçen gün daha da kötüye giderken bir gün bir mucize olmuş: Prenses yere düşmüş ayağını bir yere çarpmış ve kesilen ayağının kanadığı yerde yakutlar oluşmuş. Kral sevinçten havalara uçmuş, insanlar şaşkınlıktan donup kalmış. Prensesin her zaman çıplak ayak yürümesine karar verilmiş. Kral da insanlar da hiçbir zaman olduklarından daha mutlu ve zengin olmamışlar. Ya prenses? Onun ayakları her zaman kurdelalarla sarılıymış geçtiği yollar ise camdan ve taştanmış.

Başka bir final önerisi: Mucize gerçekleşmeden önce umutsuz kral krallığın uzak bir köşesinde yaşayan bir çobanla evlendirmiş prensesi. Çoban ve prenses öyle fakirlermiş ki ayakkabıları yırtılmış, paramparça olmuş ve taşlar ayağını kesmiş. Kan akan yerde yine bir yakut oluşmuş. Neyse ki çoban iyi ve düşünceli bir insanmış. Mücevheri satmış ve prensese yeni bir çift ayakkabı almış.

Son önermeye devam edersek: Prenseslerin ilki çiçekçi olmuş. İkincisi inci ticaretine başlamış. Üçüncü prenses de yakut üretirmiş fakat sadece canı istediğinde.

İŞİN UZMANLARI

Ayaksız kuşlar atmosferin içindeyken beslenirler. Çişlerini de havaya yaparlar. Ağaç dallarında uyurlar ama kocaman ağaçların en üst dallarında. Uykularını aldıktan sonra dallardan yuvarlanıp uçmaya başlarlar. Yaşamları yorucudur, tartışmasız ve rakipsiz en iyi uçan canlılardır. Yorulduklarında kanatları kapanır, büzüşürler ve sonra ölürler.

NE OLDUĞUNU GÖRÜYORUM

Farz edin ki Viola âşık oldu. Düşüncesizlik derecesine mi vardırmıştı bu kapılmayı? Şöyle demiş olsun:

“Neysen onu görüyorum, fakat senin gördüğün gerçek değil. Kandırılmaktasın.”

Olivia onu anlıyordu, aldatılan o değildi. Bu yanlış olabilir miydi? Çok çok çok yanlış olması şart mıydı? Çünkü Viola etkileyiciydi. Olivia ne zaman zarif ve endamlıdan daha az bir sıfatla anılmıştı ki? Belki saçma -yeteri kadar saçma değil mi yoksa?- ama hiçbir zaman yanlış değil.

Bakınız: On İkinci Gece I,V

Viola kitap arasındaki kuru yaprak bir gibi gizlenmektedir. Orsino Olivia’ya âşıktır, Dük Orsino, Viola’dan Olivia’ya giderek ona olan aşkını anlatmasını ister. Onu erkek sanan Olivia Viola’ya âşık olur.

Bir zamanlar akli olmayan fakat varı yoğu kalbi olan bir kadın vardı. Ona akılsız kadın değil (halbuki beklenen adlandırma buydu) kalp kadın derlerdi. Görevi insanlara hizmet etmektir ve bunu severek yapardı. Yemekler yaptı, evler temizledi, ekmekler pişirdi. Tüm bunları yaparken her zaman nazik, sevgi dolu ve düşünceliydi. Asla yorgunluktan yakınmadı. Zamanla çocukları büyüdü, evlendiği adam yaşlandı ve öldü. Akılsız kadın artık yapayalnızdı. Devlet dairesine gitti ve kendisine maaş bağlasınlar istedi. Maaşı olmadı. Ben şimdi devlet ona acımadı, devlet acımasızdır demedim. Sorun ondaydı, akılsız olduğu için nasıl istemesi gerektiğini bilememiştir.

Ev şekerden yapılmıştı, cadı kötüydü; onlar toplumdan dışlanmışlardı ve ormanda yaşamak zorundaydılar, kime dönüşebilirlerdi ki? Görevi Gretel üstlendi. Daha cesur ve daha zekiymiş. Ayrıca, vahşi kötü kalpli cadının dünyasında bir şansı olabilirdi. Hansel'e ağacın arkasına saklanmasını ve orada beklemesini söyledi. Patika yolun ucundaki eve varıp kapıyı çaldı. Cadı "gel içeri" diye seslendi. Hansel çok korkmuştu çünkü uzaktan bakıldığında şekerden yapılmış ev Gretel'i yutmuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra evin kapısı açıldı. "Her şey yolunda küçük Hansel. Gelebilirsin" diye seslendi Gretel. Hansel cadıdan korktu, evine üvey annesine geri döndü. Büyüyüp kuvvetli bir erkek olduğunda hepsiyle savaşıacaktı. Fakat Gretel kaçmadı, orada kalmaya devam etti.

ERKEK YİYEN MEMELİ

Bu seferki masal, Tabiat Ana'nın dişlerinden birinin zehirli olduğunu keşfetmiş bedbaht erkek şair hakkındadır. Tabiat ana bu dişini hiç tahmin edemeyeceğiniz zamanlarda kullanırmış. Bu anlaşılabilir.

Her zaman olduğu gibi Aksi Kadın, Hadsiz Kraliçe olmuş. Şair bununla da baş edebilirmiş. Tabiat Ana onu yuttuğu zaman, dikkat edin erkek kadını yutmadı, işler çok da kötü gitmiyor diye düşünmüş adam, kurtulabilirim. Tabiat Ana'nın içindeki bir boşlukta olduğunu anladığında da bir şeyler yapabileceğini düşünmüş; bulunduğu yer bir kanal görevi görebilirmiş. Sindirimin ve boşaltımın doğal seslerini, guruldamaları duyduğunda çok korkmuş çünkü Tabiat Ana'nın onu çoktan yediğini, midesinin de sindirime başladığını fark etmiş.

FARE VE ASLAN

Aslanın biri bir gün bir fare yakalamış. “Kıyma bana!” diye yalvarmış fare. “Ben küçücük bir fareyim, sen de kocaman bir aslansın; fakat kim bilir belki bir gün sana iyiliğim dokunur.”

Farenin sözlerini komik bulan aslan gitmesine izin vermiş. Birkaç gün sonra aynı aslan bir ağa takılmış. Biraz sonra fare gelmiş.

“Yardım et!” diye bağırmış aslan. “İpleri dişlerinle kemir. Unutma ki bana bir iyilik borcun var.”

Fare, ipleri biraz kemirdikten sonra aniden durmuş.

“Neden durdun?” diye kükremiş aslan.

“Biraz düşündüm de, aklıma bir şey geldi” demiş fare.

“Ben sana çoktan bir iyilik yaptım bile.”

“Hayır, yapmadın!” diye hiddetlenmiş aslan.

“Evet, yaptım” demiş fare.

“Ne yaptın?” diye sormuş aslan.

“Gördüğün gibi, seni öldürmedim.”

Bir zamanlar anne, baba, kız çocuk ve kediden oluşan küçük bir aile varmış. Kız feministmiş ve annesine “Senin canını yakan tüm yanlışlardan öcümüzü alacağım. Bunu nefret etmeden, zarar vermeden ve öldürmeden yapacağım. İyi gitmeyen şeyleri değiştirmek için savaşıacağım” dermiş.

Feministin sözleri annesini korkutmuş ve kızı ikna etmeye çalışarak “Tatlım ben çok çekmedim. Bütüne bakarsak mutluyum, baban da bana karşı iyi ve kibar” demiş.

“Evdeki kedi de konuşabilse bunları söylerdi” demiş kız. “Her ikimizin de babama bağlı olmamız canını sıkıyor mu?” diye sormuş.

“Bence şanslıyız. Ayrıca beni kedi ile kıyaslayan çok daha aşağılayıcı. Baban hiçbir zaman bunu söylemedi” diyerek kızına çıkışmış.

“Gerçek şu ki kadınlar erkeklerin tahakkümü altındadır ve ne yazık ki bunu da bilmelerine izin verilmez.”

“Hepimiz birbirimize bağlıyız bu dünyada. Toplumda böyle yaşıyoruz.”

“Fakat anne!” diye bağırmış kız, “toplumda erkeklerin her alanda ilk sırada olduğunu, kadınların ise onlara bağlı yaşadıklarını göremiyor musun?”

“Ah tatlım. Olması gereken de bu zaten” demiş annesi.

YÖN TABELASI

Cadı, sahip olduğu güçlerin kimsenin umurunda olmadığını anladı, tüm tehlikeleri göze alarak bir ağaca dönüştü. Ne dallarından filizler verdi ne de tomurcuklanıp çiçeklendi. Aslında o bir ölüydü. Yaşarken kimseye faydası olmamıştı fakat ölünce durum tersine dönmüştü. Kim olduğunu saklamaya çalışsa da kasaba halkı geçmişini biliyordu. Küçük kızlar korkutularak eğitmek istendiğinde ağacı gösterirdi büyükler: “Ne oldum deme ne olacağım de.”

EN ŞANSLI ÜÇÜNCÜ

Fasulye sırtığı ve Jack'in maceralarını biliriz. İşte o Jack ve iki erkek kardeşi sırtığın en tepesine kadar tırmandıklarında kadın dev üçünü de enselerinden yakalamış.

Dev “Üçünüz de kocam olacaksınız fakat şartlarım var. Yemek pişirecek temizlik yapacak, her zaman bana faydalı ve güler yüzlü olacaksınız” demiş.

“Asla” diye bağırmış Jack, kılıcıyla ona saldırmak istemiş fakat dev onu bir hamlede pencereden dışarıya fırlatmış.

“Gelelim sana” demiş ikincisine. O, Jack gibi davranmamış, bağdaş kurup oturmuş ve tek kelime etmemiş. Dev onun işe yaramaz biri olduğunu düşünerek hizmetkârını çağırmış ve ikinci kardeşi dışarıya attırmış. O da gidince sadece üçüncü kardeş kalmış. Dev ona baktığında ayağa fırlamış saygıyla devin önünde eğilmiş ve onur duyduğunu söylemiş. Bu davranış devin çok hoşuna gitmiş. Onunla hemen evlenmiş. Üçüncü erkek kardeş işe yarar ve canayakın olmak için elinden geleni yaptığı için dev ona âşık olmuş ve onu çok sevmiş. Büyük olasılıkla sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Dilini kestirdi, yüzyıllar boyunca şarkısını söyledi durdu. Onun sanatı, sanat için sanat anlayışıyla örtüşüyor gibi görünüyor. Sanmayın ki ayrıntılarıyla açıklandı, hayır! En sade haliyle mesajını da veremedi, öyle olsa... Korkuturdu.

(Tereus Philomela'ya tecavüz etti ve bir daha konuşamasın diye dilini kesti. Philomela Batı geleneğine göre tatlı tatlı şarkılar söyleyen "şiirsel" bir bülbüle dönüştü.)

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok güzel ıslık çalan bir prenses varmış. Annesi ve babası her seferinde “ıslık çalma” derlermiş fakat kız ıslık çalmada çok başarılıymış, bu yüzden onlara kulak asmazmış. Yıllar geçmiş ve küçük kız büyüyüp kadın olmuş. Anne ve babası bu durumdan hiç hoşnut değilmiş.

“Hangi erkek ıslık çalan bir kadınla evlenir ki?” demiş annesi. Üzüntüsü sesinden kolaylıkla anlaşılabilirmiş.

Babası “Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız. Prensesi ıslık çalmada mağlup edebilecek adama krallığının yarısını ve kızımı vereceğim” demiş.

Kralın teklifi ülkenin her yerine duyurulmuş ve kısa süre içinde saray ıslık çalabilen damat adaylarıyla dolmuş taşmış. Sarayın duvarları ıslık sesiyle çınliyormuş. Adayların içinde iyi ıslık çalanlar varmış fakat prenses hepsinden daha iyiymiş. Kral umutsuzluğa kapılmış.

Bunun üzerine prenses “Üzülme baba, benim bir sınav tertip etmeme izin ver, bu testi geçebilen olacaktır” diyerek adaylara dönmüş: “Yenildiğinizi kabul ediyor musunuz?” diye sormuş.

(*) 1. Evleneceği erkeği seçebilen, Hintli kadın.

2. Bir prensesin evleneceği erkeği seçtiği törene verilen ad.

İçlerinden bir tanesi hariç hepsi “Hayır!” diye kükremit. “Bu iŖte sihir ya da baŖka bir oyun var!” diyerek itiraz etmeye devam etmitler. Bir tanesi öne çıkmıŖ ve “EVET, beni yendin” demiŖ. Prenses gülümsemiŖ ve babasına dönerek “Eğer o da istiyorsa onu seçtim ve onunla evlenmek istiyorum” demiŖ.

eytanların ve tanrıların savaşlarında kazanan hep şeytanlar olur. Bunun nedeni şehrin göbeğindeki onlara ait süt gölüdür. Ne zaman bir şeytan yaralansa ya da öldürülse onu göle atarlar, göle atılan şeytan da iyileşir ve yüzerek gölden çıkar. Tanrılar mutsuzdur. En büyük tanrıya, Brahma'ya, giderler ve "Yapmamız gerekeni söyle, bu göl onlarda olduğu sürece kazanan hep onlar olacak" derler.

Brahma "Düşünün, sütün kaynağını düşünün" öğüdünü verir.

Tanrılar düşünür taşınır sütün kaynağına, tanrıçaya giderler. Küçük çocuklar gibi yalvarıp onlara da süt vermesini isterler. Öyle aç öyle mutsuz görünürler ki tanrıça onların bu isteğine kayıtsız kalamaz. İşte bu yüzden savaşlar aynı şiddette devam etmektedir. Bu durumun kabahatlisi kimdir? Hepsi tanrıçanın suçudur, sütü veren odur.

R üstünü ispat etmemiş minyatür tanrının dans eden kadın ve erkek oyuncakları vardır. Oyuncaklar eğiticiidir. Kullanma talimatında her bir oyuncağın üç türden birine ait olduğu yazar. A türüne ait bir oyuncak A türündeki her hangi bir oyuncakla ilişkilendirilebilir, ya da karşı cinse ait C türündeki bir oyuncakla. B türündeki bir oyuncak B türündeki her hangi bir oyuncakla ya da aynı cinsiyetteki C türündeki bir oyuncakla eşleştirilebilir. C türündeki oyuncaklar da C'lerle eşleşebilir. Oyuncaklar eşleştirmeler doğru yapılırsa dans etmeye başlarlar. Küçük kız zekidir. Önce problemi anlar sonra da çözer. Oyuncaklar eşleştiğinde düğmeye basar. Oyuncaklar dans etmez. Öyle çok öfkelenir ki sinir krizine girer.

OYUNCAK BEBEK

Iki küçük kız kendilerine oyuncak bir bebek yapıyorlardı. Bu bir erkek bebektir. Kamıştan yapacaklardı. İki kamışın tepesine yuvarlak bir taş kondurdular. O taş bebeğin kafasıydı. Bebek kırılıyordu. Bir erkek çocuk çıkageldi. Bebeğe baktı. Kızlar çocuğa bebeğin adının “kıtır oğlan” olduğunu söylediler. Çocuk deliye döndü. Oyuncak paramparça etti. Kızlar çok öfkelenildi. Onlar da oğlan çocuğunu böyle unufak etmek istediler elleriyle fakat gerek yoktu. Kendi kendilerine oğlanın kırılan olduğunu söylediler. Kamışları yerden topladılar ve yeni bir bebeğe başladılar.

adın sabah uyanır, arabasına biner ve işe giderken bazı saldırgan hareketlerle karşılaşır: Sebep olanlar arasında kamyonlar, bir kadın sürücü ve bir erkek vardır fakat birkaçı naziktir, kadın onlara minnettardır.

Sigara almak için bir büfenin önünde durur. Büfe sahibi ısrarla kadına asılır, onunla flört etmek ister. Kadın kabul etmez, adam çok kızar. Az daha gittikten sonra kadın bu kez şarap almak için bir dükkânın önünde durur. Satıcı kadınların cahil olduğunu bilmektedir bu nedenle ona “canım” diyerek bazı öğütler vermeye başlar. Kadın ona nazikçe ne istediğini bildiğini anlatmaya çalışır. Mümkün olan en nazik şekilde de kendisine “canım” demesinden hoşlanmadığını anlatmaya çalışır. Satıcı küplere biner. Adamın hiddetlendiğinin farkındadır, gerginlikten karnına ağrılar girse de yapması gerekeni yapar. İşyerinde birkaç kes “bayan” denerek çağrılır, ideolojik bir problemdir bu. Akademik unvanları vardır, illa otoritesini mi kullanmalıdır? Günler geçmek bilmez. İşini çok sevmektedir. İş arkadaşları nazik ve liberaldir. Günlük hayatın sıyrıkları canını acıtmaktadır. Neyse ki henüz fiziksel olarak yaralanmamış ve tecavüze uğramamıştır.

“Erkekler de acı çeker” der arkadaşları. Pes etmek ister istemesine de...

Bitkindir, bezgindir “Bir şeylerin düzeleceğini bilsem” der. Yine de “daha beter olmasın” diye devam etme kararı alır.

AGULAYAN KUŞ

Sair arkadaşım rüyasında bana agulayan bir kuş gönderdi. Boyu 1,5 m'ye yakın, rengârenk bir kuşmuş, oturma odamın ortasında ayakta duruyormuş. Bir süre sonra onu aramışım ve ağlamaklı bir ses tonuyla şöyle demişim:

“Bana gönderdiğin kuş durmadan konuşuyor, sanırım susmayacak.”

Rüyasında kuş bende kalmaya devam etmiş, çünkü kuşun gidecek yeri yokmuş. Kendi kendime “Bunun anlamı nedir? Bu feminist bir kuş mudur? Kuşun cinsiyetini içinde bulunduğumuz an mı belirliyor? Neden cinsiyetsizdir? O neden bir kuştur?” diye soruyorum.

Soruların hepsini kuşa da sordum, fakat ortada kuş yoktu. Sorularım cevapsız kaldı.

Balina suya pat pat vurarak yüzerken ağzı hep açıktı, planktonları tuzağına düşürecek, afiyetle yiyecek ve enerjiyle dolacaktı. Enerjisini ne mi yapacaktı? Yeni planktonları tuzağına düşürmek için kullanacaktı. Bu döngünün onu yordugunu fark etti, “Ben bir makineyim, başka bir şey olabilmek için gereken zamanı da hiç bulamadım. Şarkı bile söyleyemiyorum” diye düşündü.

Bunun üzerine günlük plankton alımını azalttı. Bir süre açlık içinde kıvrandı sonra da öldü. Fakat ölmeden önce şarkı söylemeyi öğrenmişti. Çok da başarılı olmuştu. Bir ya da iki etkinlikte oldukça güzel söylemişti.

(*) Daha çok deniz ve göl sularında bulunan, ancak mikroskopla görülebilen canlı varlıkların tümüne verilen ortak ad. —ç.n.

ylesine büyüleyici bir kadınmış ki kimse inkâr edemezmiş bu gerçeği. Her sabah göle doğru yürür ve yansımasını izlermiş. Çoban Narkissos da uzaktan onu seyredermiş. Kadın gölden ayrıldığında, suyun yanına gider, tam da kadının durduğu yerde dururmuş. Kadından izler ararmış suyun yüzeyinde fakat gördüğü tek şey kendi aksiymiş. Günlerden bir gün, çoban Narkissos göldeki suretini izlerken güzel kadın göle gelmiş.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sormuş çobana.

“Suretini arıyorum” demiş çoban.

“Ama ben toprağın üstünde yaşarım, suyun içinde değil. Utanmana gerek yok. Bak buradayım, karşımda. Yüzüme bak.” deyivermiş. Ama kadının teklifini kabul etmemiş çoban. Bakmak istediği, kadının kendisi değil sudaki aksiymiş.

KUMSALDA YAŞAYAN KADIN

Kumsalda yaşayan kadın denizin giderek yaklaştığını ve bahçesinin altına kadar sızdığını fark etti. Bir şeyler yapmaya karar verdi. Denizin derinlerine indi ve canavara bunun nedenini sordu. “Âşık oldum” diye yanıtladı soruyu canavar.

“Çok saçma ve gereksiz” dedi kadın.

Deniz “gereksiz değil” dedi, “hava seni okşar, güneş tenini yalar ve arada sırada bana yıkanmaya geldiğinde seninle sevişirim.”

Kadın denizin söylediklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilemedi. Bulunduğu yerde bir süre daha kaldı. Su, ayak parmaklarını, bileklerini ve bacaklarını yaladı. O gece uykusunda denizin yatağının baş ucunda hafif hafif dalgalandığını duydu. “Git buradan” dedi kadın.

“Hayır” dedi deniz, “seni kucaklamak istiyorum. Korkma. Kendini bir kez kollarıma bırakırsan benim bir parçam olursun.”

Kadın yine “Olmaz” dedi, “çünkü isteğin insani değil. Tek taraflı. Sadece seni mutluluğuna hizmet edecek bir istek.”

HERHANGİ BİR DİŞİ HAYVAN (DİŞİ DOMUZ)

ir zamanlar bir çiftlikte bir diş domuz yaşırdı. Bu domuz zarifçe ama şişmandı, yaratılışın neşesi, gururu ve mucizesiydi. Rüzgâr okşardı onu. Geniş pembe gövdesinin yan taraflarında güneşten yansıyan ışıklar oynaşrdı. 3000 kiloya yakındı. Sırt etinden yapılacak pastırmayı, bonfile rulolarını, tütsülenmiş jambonları, dilimlenmiş filetoları hayal etmek hiç de zor değildi. Çiftlik sahibi onu sevdi, öyle çok sevdi ki en güzel çağında canını aldı. Çiftlik sahibi ondan ayrılmaya katlanamadı, domuzun hepsini kendisi yedi. Günler günleri haftalar haftaları aylar ayları kovaladı. Hayatının geri kalanında hep yedi.

KERTENKELE GÜNLÜKLERİ

Iki kertenkele bir kayanın üzerinde güneşleniyordu. Kasım ayının başlarıydı, yağmurlar yenice dinmişti. Yaşça küçük olan samimi olmaya çalışarak kendisinden büyük olan kertenkeleye şöyle dedi:

“Sen ki kertenkelelerin bilgesisin, en uzun yaşayanısın, bir kez daha anlat dünyanın nasıl var olduğunu.”

Yaşlı kertenkelenin dili bir dakikalığına titredi. Gözleri bulutlandı. Gözlerini açtı ve anlatmaya başladı:

“İyi dinle beni. Güneş bir kertenkeleydi, ağzından alevler çıkan bir ejderhaydı ve dünya bir yumurtaydı. Güneş dünyayı ısıtıyordu. İşte evlat gerekli olan tek şey bilgi ve bilgeliktir. Ana kertenkelenin dünyayı ısıttığı ilk zamanlarda kayalar ortadan ikiye ayrıldı, dağlar çatladı ve dev kertenkeleler, bizim atalarımız, güneşin ışığını gördüler. Hayal edebiliyor musun devasa bedenlerini, ateşli enerjilerini ve akıl almaz kuvvetlerini? Kıtalar onların oyun alanlarıydı. Gökyüzüne doğru uçarlar, okyanuslarda spor yaparlardı. Dünyanın üzerinde yumurtaları kubbe gibi ışıldardı. Onlar analardı, ilk atalarımızdı ve her şey yolundaydı. Ne zaman ki En Yüce Anadan erkek arkadaşlar istediler, işler bozulmaya başladı.

Güneş onun ihsanıyla arzularını kabul etti. İlk başlarda küçük arkadaşlarıyla mutluydular fakat zamanla haylazlığa başladılar. Analar, yüce anaya tapmaktan vazgeçirdiler. En Yüce Ana buna çok öfkелendi. Tüm anaları cezalandırdı. İşte bu yüzden genç dostum, biz böyle ufacık olduk.”

Yaşlı kertenkele sustu. Genç olan olduğu yere kıvrıldı. Yaşlı kertenkelenin anlattıklarında hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı fakat ne diyebilirdi ki? Anlatılan kadim bilgelikti.

PEKİ SONRA NE OLDU?

Prens, Sindirella ile evlendi. (Küçük ayaklara sahip olmanın mükâfatıydı.) Bir süre sonra ev içi huzursuzluklar başladı.

“Benimle param için evlendin” suçlaması geldi prensten. Öteki ise “Sen de benimle güzelliğim için evlendin” dedi.

“Güzelliğin bir gün son bulacak, yüzün solacak ve çirkinleşeceksin. Ama param sonsuza kadar var olacak. Bu hiç de adil bir alışveriş değil.”

“Hayır” dedi Sindirella ve yürüdü gitti.

Gözlerini uçsuz bucaksız denize dikmiş, öylece bakıyormuş. Gün ışığı, metal grisi soğuk gözlerinden yansıyor. Dalgalar dur durak bilmiyor, martılar hiç donmuyormuş. Yaprığın da dalların da dokusu hiç bozulmamış. Ama yine de, kumsal taş adamlarla dolup taşıyormuş. Bazıları düşerken bazıları hâlâ dimdik ayaktaymış. Perseus sarp kayalığın tepesinden olanı biteni izliyormuş ama anlam veremediği şeyler varmış.

“Neden geldiler? Ne istiyorlar? Neden tüm martılar ve ağaçlar hâlâ olabildiğince güvende? O kadın sadece erkekleri mi öldürüyor?” gibi sorular zihninde dönüp duruyormuş. Yine de hiçbir şey onun gözünü korkutup yolundan döndürememiş. Perseus hem bir kahraman hem de girişken bir adammış. Vaktini boş geçirmezmiş. Sarp kayalıkta güçlkle ilerlemiş, kalkanını parlatmış. Parlattığı kalkanını kuşanıp kendine siper ederek kadının huzuruna inmiş. Ne göz göze gelmiş ne de tek kelime etmiş. İyice yaklaşıncı kılıcını çekip başını kesivermiş. Sonra da dikkatlice kellesini koltuğunun altına sokuşturup yeniden kaybolup gitmiş.

Gorgo, diğ er adıyla Medusa, yuvarlak suratlı, çirkin yüzlü, başında sa  değıl de yılanlar olan Yunan mitolojisindeki korkunç bir canavarmı  ve gözleriyle insanı ta a  evirebiliyormu . Medusa'nın iki ölümsüz kız kardeşi varmış. Biri sanatta da anılan Gorgonlar suretinde betimlenen Sthenno (Güçlü) ve onunla birlikte Uzak Batı'da yaşayan Euryale ( ekirge). Perseus, Gorgo'nun peşine d   p izini sürmüş onu  ld rm   ve kayıplara karı mı . (Oxford S zl ğı)

VAFTİZ TÖRENİ

Kraliçenin güzeller güzeli bir kızı oldu. Bebeğin vaftiz edilme zamanı geldiğinde herkes törene davet edildi. Fakat kötü kalpli cadıyı unutmuşlardı. Çağrılmamasına öfkelenen cadı törene geldi. Lanetini haykırdı:

“Bu çocuk hayatına yüzü olmadan devam edecek!”

Herkes donup kalmıştı. Cadı ortandan kayboldu.

Çocuğun anne ve babası kedere boğuldu. Sonra iyi kalpli cadı geldi. Kraliçe bir şeyler yapması için ona yalvardı.

“Laneti biraz hafifletebilirim” dedi. “Yüzü olmasa da dışarıdan bakan biri bunu fark edemeyecek.”

KARLA VE TANRILARIN ANASI ADİTİ İÇİN

Bir sabah mağrur bir fısıltı duyuldu. Yapraklar usul usul hışırdadı. Irmaklar daha coşkulu akmaya başladı. Hayvanlar da mutluydu. Peki, tüm bunların nedeni ne idi? “Havva” dediler hep birden. “Dedikoduların önü alınır, kötülük de affedilir. O kendi gözleriyle görür, kendi kulaklarıyla işitir. Geçtiği her yer cennet olur.”

KIZIL TILKI VE BEYAZ KUĞU

u kenarında karnını doyurmakta olan kuğunun yanına kızıl bir tilki yanaşmış. Kuğu “Beni yemeyi aklından bile geçirme” diyerek uyarmış tilkiyi.

Tilki “Böyle bir düşüncem yok” diyerek karşı çıkmış kuğuya.

“Öyleyse neden buradan gitmiyorsun?”

“Sana ne zararım var?” diye sormuş tilki, “şu güzel suyun kenarında dikiliyorum sadece. Neden bana karşı böyle bir duygu geliştirdin? Tilkilerle kötü şeyler mi yaşadın?”

“Hayır. Sen benim ilk tilkimsin fakat tilkiler fenalıklarıyla ünlüdür.”

“O zaman kuğular da öyle.”

“Yanılıyorsun. Biz yaptığımız fenalıklarla anılmayız!”

“Sizin de namınız iyi değil. Kuğular kabalıklarıyla, faydasız ve aptal olmalarıyla bilinirler.”

“Bu tam bir saçmalık” diye bağırmış kuğu, “tilkilerin yalancı olduğunu herkes bilir.”

Önyargılarını birbirlerine onaylattıktan sonra oradan ayrılmışlar. Kuğu yarı yoldan döndüğünde tilkinin çok uzaklaşmadığını görmüş.

“Beni dinle. Hiç yalan söylemedim. Kaba da değilim!” diye bağırmış kuğu.

“Madem öyle, neden benimle oynamadın?”

“Çünkü senden korktum.”

“Kuğuların korkabileceklerini bilmezdim. Gururun yüzünden öyle davrandığını sanmıştım.”

“Gururluyum” diye mırıldandı kuğu, “ama korkarım da.”

“Seni yemeyeceğim, pekâlâ biliyorsun bunu” dedi tilki.

“Neden? Tilkiler kuğuları yemezler mi?”

Tilki duraksadı. Düpedüz yalan olacak bir şey söylemek istemedi. “Şey.. tilkiler arkadaşlarını yemez.”

“Tilkilerin arkadaşları olur mu?” diye sordu kuğu.

“Az sayıda da olsa vardır.”

“Birden karnın acıktı diyelim, ne yaparsın?” diye ısrarla sordu kuğu.

“Bilmiyorum.”

Kuğu güvende olacağı bir yere doğru ilerledi. “Hey Tilki! Buradan uzaklaş!”

“Lütfen, çok yalnızım. Arkadaş olabiliriz. Seni nasıl ikna edebilirim?” diye sordu tilki ağlamaklı bir sesle.

“Bir yolu var.”

Tilki sevinmişti. “Sadece git buradan” dedi tilkiye.

Tilki kırık bir kalple nehrin kenarında hıçkıra hıçkıra ağlarken kuğu yüzerek oradan ayrılmıştı.

GELİNCİKLER ÜZERİNDE DİNLENEN KEDİ

Gelincik tarlasında uyuyakalan bir kedi vardı. Güneş sırtını ısıtırken otlardan taze kokular yükselirdi. Bu kedi güzelim çiçeklerin o an onun için açtığını düşünürdü. Düşünceleri bununla da sınırlı değildi. Kendi kendini temizleyen bir kedi idi. Tüyleri manzarayla harmanlanmış gibiydi. Burnunun pembeliği çiçeklerin pembeliğiyle uyumluydu. Çünkü o kazara dünyaya gelmiş bir kedi değildi. Bu demek oluyordu ki onu gözetleyen birileri vardı, o da onlara pozlar veriyor, cilveler yapıyordu. İyi ama böyle bir durum yoktu. Kendini fazla mı kaptırmıştı? Umursamazın teki miydi? Neye benzediği hakkında bir fikri yok muydu? Gelincikler usulca üzerine eğildiler, kedi göz kırptı. Hepsi mutluydu.

Bir zamanlar, arkadaşları tarafından alay edilen bir dişi baykuş varmış. “Sırf bir tüy yumağsın sen” derlermiş. “Önemli, esaslı hiçbir şeyin yok. Yalnızca zekâ ve bilgi ile havadan kazanılmış bir şöhret.”

Baykuş, onlara çaresizce bakarmış.

“Lütfen,” dermiş, “ben, hiçbir zaman mükemmel olduğumu söylemedim. Hiçbir iddiada bulunmadım.”

“Evet, bulundun,” diye karşılık verirlermiş, “Bu, senin görünüşünle ilgili bir şey. Sanki bütün gece uyumadan ders çalışmışsın gibi. Ve kim bilir belki de öyle yaptın... Bu diğerlerinin senin her şeyi bildiğini düşünmelerine sebep oluyor.”

“Fakat, böyle düşünmeyin” diye karşı çıkarmış baykuş.

“Hayır, biz daha iyi biliriz. Senin ciğerini okuyoruz” diye bağırır, uçarak uzaklaşırlarmış arkadaşları.

Çaresizlik içindeki küçük baykuş, bilerek aptal gibi görünmeye ve aptalca hareket etmeye çalışmış. Aptalca şeyler söyleyip, aptalca şeyler yapmış. Fakat, hiçbirini fayda etmemiş. Aslında, işler daha da kötüye gitmiş. Arada bir, arkadaşları etrafında uçuşup, “Oo! Sen aptalsın!” diye haykırırlarmış.

Küçük baykuş, aptal gibi davranmaktan vazgeçmiş. Zaten bu durumdan hiç hoşlanmıyormuş. Kısa süre sonra, arkadaşları uğramış.

“Hey, aptal,” diye seslenmişler, “neyin var senin? Son zamanlarda aptalca bir şey yapmadın.”

“Değiştim ben,” deyip dönüp gitmiş baykuş, “aptal gibi davranmayı bıraktım.”

“Bu ne demek oluyor?” diye alay etmiş arkadaşları.

“Bu, şu demek oluyor,” diye cevap vermiş baykuş, “Nihayet anladım ki siz benim arkadaşım değilsiniz.”

KİRPİLERİN ÖĞRENME AZMI

ir zamanlar Polly, Molly ve Ludmilla adlarında üç kirpi vardı. Çok küçük ve tecrübesizlerdi. Habire etraflarındaki nesnelere çarparlar ve çarptıkları şeyleri tanıyamazlardı.

O şeyi tanımaya çalışırken hepsinin klasikleşmiş soruları vardı:

Polly: "Bunu yiyebilir miyim?"

Molly: "Ona sarılabilir miyim?"

Ludmilla: "Isırır mı?"

Çarptıkları her ne ise birlikte ona iyice bakarlar ve ne olduğu hakkında bilimsel bir sonuca varmaya çalışırlardı. Toyluklarından pek de fazla zarar görmemişlerdi. Molly bir keresteye sarılmaya çalışmış, Ludmilla da saatlerce bir yaprağı gözlemiş, ısırmayacağından emin olana kadar gözünü yapraktan ayırmamıştı. Polly ise dişlediği bir sürü şey yüzünden biraz mide ağrısı çekmişti.

Gün geldi Molly, küçük bir havuzun suyuna yansıyan gölgesini kucaklamaya çalışırken sıçan gibi ıslandı. Bir başka gün Ludmilla karahindibalardan kurulmuş paraşütçü ekibinin kafasını hedeflediğini düşünüp telaşla kaçarken büyük bir ağacın gövdesine tosladı.

Bu üç küçük kirpinin zor zamanları oldu fakat cesaretlerini hiç yitirmediler. Ormanın içinde gezinirlerken dünyanın düzenine ilişkin konuşmalar yaparlardı. Etraflarını sarmış bu karmaşayı anlamlandırmaya çalışırken belirli bir seviyedeki çalışkanlıktan, bir miktar kararlılıktan ve bir parça zekadan hiç ödün vermediler. Sıklaştıkça fikir alış veriş seanslarında zamanın nasıl geçtiğini anlamazlardı. O kadar çok konuşurlardı ki en sonunda yorgun düşerler, görüşleri bulanıklaşır ve birbirlerine sokulup uyuyakalırlardı. Mesela Polly'nin konuşmaları evrendeki bazı büyük parçaları neden yiyemedikleriyle ilgili olurdu. Nefeslenmek için sözlerine ara verir vermez Molly anlatmaya başlardı. Ona göre ölçsüz sarılma engeli şaşırtıcı bir sorundu. Kural olarak

Ludmilla az konuşurdu. Zihni karışık bir halde dik dik bakarken bir gün bir şeyin de onlara böyle bakacağını düşünürdü.

Yine bir gün gerçeğin özü ve araştırmalarının karmaşıklığı hakkında tartışırken yanlarından geçen bir kelebek onları duydu.

“Affedersiniz, istemeden sözlerinize kulak misafiri oldum. Bana öyle geliyor ki zamanınızı boşa harcıyorsunuz” dedi.

Üçü birden kızarak “Ne demek istiyorsun?” diye sordular kelebeğe.

Kelebek şöyle bir baktı, onlarla tartışmaya gitmek istemiyordu. “Hımm” diye mırıldandı. “Size üç soru sormama izin verin. İlk sorum şu: Yenilebilir misiniz?”

Polly şaşır kalmıştı. “Ben... Ben... Gerçekten bilmiyorum” diyebildi. Bir de soru sordu: “Bunu nasıl bilebiliriz?”

Kelebek Polly’nin sorusunu duymazdan geldi. İkinci kirpiye döndü: “Kucaklanabilir misiniz?”

Molly’nin kaşları çatıldı, doğruluğundan emin olduğun bir cevabı olmasını çok isterdi. “Şey... bazen... evet” diye mırıldandı kendinden emin olmayarak.

Sıra Ludmilla’nındı. “Sen” dedi “Üstüme atılıp beni lime lime etmeyi mi geçiriyorsun aklından?”

Ludmilla kelebeğe göz kırptı. “Tabii ki hayır, bu ne tuhaf bir düşünce.” Tekrar göz kırptı.

Kelebek halinden memnundu. Kirpilere ışığını yansıttı “Söylemiştim size” dedi ve kanatlarını açarak uçup gitti.

Polly diğerlerine döndü “Bu da neydi şimdi?” diye mırıldandı. Molly, endişelenmemesini, kelebeğin kendince vakit geçirdiğini söyledi.

“Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şeyler öğrendim!” diyerek araya girdi Ludmilla.

“Ne öğrendin?” diye sordular.

“Kelebekler ısırmaz” dedi diğerlerine bakarak. “Bu bilgiye ulaşmamız epey zaman aldı. Ne dersiniz?”

“Evet” diyerek onayladılar. Önce efkârlandılar, sonra yürekleri yeniden cesaretle doldu ve en sonunda derin derin iç çektiler. Bir kez daha pes etmeme kararı aldılar.

MAVİ KEÇİ

Mavi keçi içini çeke çeke ağlıyordu. İki çift çorap, yarım yatak çarşafı, iki buruşturulmuş karton, üç muz kabuğu, altı kâğıt peçete yemişti ama hâlâ açtı. Arkadaşı Suniti ona hayretle baktı. “Bütün çöpleri neden yedin?” diye sordu.

“Çünkü açtım” dedi mavi keçi. Ağlamaktan bedeni yorgun düşmüştü.

“Çorapları neden yedin, dışarıdaki taze yapraklar dururken?” diye sordu Suniti ısrarla.

Keçi yaprakların sıkıcı olduğunu söyledi ve yaş dolu gözlerle ona şu soruyu sordu:

“Sen özgür iradenle taze yeşil yaprakları yer miydin?”

“Şey... Hayır yemezdim.”

“Bak gördün mü! Senin için iyi olanın benim için de iyi olması gerekmez.”

Suniti hak verdiğini belli edecek bir şeyler mırıldandı.

“Kesinlikle” dedi keçi. “İşte ben de bunu diyorum.”

“Tamam. Artık ağlamaman ve açlığının sona ermesi için ne yapabilirim?” diye sordu Suniti.

“Altı çift çorap ve çarşafın kalanını yememe lütfen izin ver.”

Suniti ne diyeceğini bilemedi. Kızıp kızmadığını bile bilmiyordu.

“Çoraplar lazım fakat çarşafın kalanını yiyebilirsin.”

“Lütfen... lütfen anlamıyorsun. Gözyaşlarımı sadece çoraplar dindirebilir. Çünkü tatlarına bayılıyorum.”

Suniti çoraplarını getirip keçiye verdi; o da hepsini afiyetle yedi. Ağlamayı kesmişti. Suniti bir köşeye oturdu ve yaşananlardan sonra düşünmesi gerekeni bulmaya koyuldu.

İNSANIN HER YAŞTA MASALA İHTİYACI VAR

Suniti Namjoshi'nin, peri masallarından Yunan ve Sanskrit mitolojisine kadar uzanan bir yelpazeden ilham alarak kaleme aldığı *Büyüklerle Feminist Masallar*'daki onlarca öykü hem tanıdık hem değil. Gidişatları o kadar farklı ki, kapının nereye açılacağını, yolun nereye çıkacağını, kadın kahramanların nasıl tepki vereceğini kestiremiyorsunuz.

Kesin olan şu ki, yüzünüzde hınzır bir gülüş oluşacak.

Kısa zamanda feminist edebiyatın kült eserlerinden biri olan bu kitap, yaşı büyüse de masaldan vaz geçmeyen okurlar için.

"Ses" burada işte, bizi bir dost gibi sıcacık sarıp sarmalıyor. Hindistan'ımızın diliyle, bize masallar anlatıyor.

— THE TIMES OF INDIA

Bu masallar, geçmiş, bugün ve hatta gelecek dünyalarda zamansız bir biçimde dolaşırken yaratıcı, zeki, derin bir mitoloji keşfediyor.

— RFR-DRF, KANADA

ISBN: 978-605-69442-0-8

9 786056 944208

güldünya
YAYINLARI